

MINISTERUL DE INTERNE
DEPARTAMENTUL SECURITĂȚII STATULUI

105616

D 001519

MINA
LUNGĂ

A
SPIONAJULUI
AMERICAN

288

VOLUME

MINISTERUL DE INTERNE
DEPARTAMENTUL SECURITAȚII STATULUI

Uz intern

***MÎNA LUNGĂ
A SPIONAJULUI AMERICAN***

SERVICIUL EDITORIAL ȘI CINEMATOGRAFIC
1981

CUVINT ÎNAINTE

Lucrare editată și difuzată marelui public de o editură italiană, Mîna lungă a spionajului american are caracter de publicitate asupra unor evenimente internaționale, scriindu-se ca propagandă război pe care l-a făcut C.I.A. în desfășurarea acțiunilor.

Dezealături făcute de autor, pe baza unor documente, interviuri, mărturisiri ale unor persoane angrenate în acțiuni, prezentarea tot mai crescută a serviciilor de spionaj în viața politică internațională.

Acțiunile spionajului american au reținut atenția opiniei publice mondiale, stîrnind îngrijorarea chiar a unor cercuri guvernamentale din S.U.A., care au fost obligate să reacționeze într-un fel sau altul.

Astfel, la numai un an de la apariția acestei lucrări a fost instituită o comisie senatorială de anchetă asupra activității C.I.A., avînd în frunte pe Nelson Rockefeller.

La capătul a cinci luni de investigații, comisia senatorială de anchetă a prezentat președintelui S.U.A. un raport voluminos, însă, cum era de așteptat, acesta n-a adus prea multe elemente noi față de ceea ce se cunoștea. Partea din raport ce a fost dată publicității susține că, în general, C.I.A. n-a comis fapte „teribile de ilegale”, cel puțin pe teritoriul Statelor Unite.

O serie de acțiuni ale C.I.A., ca: interceptarea telefoanelor, controlul corespondenței, luarea în evidență a unor cetățeni nevinovați, sînt motivate de comisia senatorială de anchetă ca fiind în conformitate cu dispozițiile privind securitatea internă a Statelor Unite. Acest raport însă avea și alte 80 de pagini care se refereau la activitatea C.I.A. în exterior, constituind partea secretă a raportului ce n-a mai fost dată publicității.

sății. Ea cuprinde realizarea concretă, de către C.I.A., a proiectelor politicii S.U.A. față de anumite țări în care au fost organizate lovituri de stat, răsturnări de guvern, acțiuni brutale asupra unor personalități politice, imixțiuni în treburile interne ale altor popoare etc.

Așa se explică reacția senatorului Richard B. Russell, care afirma că „...își îngheață mădușa spinării când auzi ce pot face în lume agenții Statelor Unite”, sau cea a senatorului Leverett Saltonstall: „...nu vreau să ștercetez prea mult asupra serviciului secret american de teamă să nu aflu informații pe care prefer să nu le cunosc”.

Apreciem că, pentru cadrele Ministerului de Interne, această carte prezintă interes întrucât oferă o imagine de ansamblu asupra activității spionajului american și a metodelor cu care acționează.

Potrivit unor date apărute în presa occidentală, Statele Unite ar avea în exterior peste 200.000 de agenți, iar numai pentru anul 1980 a fost alocată activității de spionaj suma de 12,9 miliarde dolari. Pentru a crea posibilități spionajului american de a acționa nestingerit, controlul senatorial asupra C.I.A. a fost diminuat. În ultimul timp, din cele opt comisii senatoriale cu misiuni de a supraveghea activitatea C.I.A. au rămas numai două. În fața unor înșelăciuni, ca, de pildă, cel din Iran, sefi C.I.A. încearcă să restabilească acum un echilibru corespunzător între informațiile din sursă umană și cele obținute prin aparatură tehnică și electronică, ceea ce presupune o creștere numerică a agenților spionajului american în toate culturile lumii și o îmbunătățire calitativă a valorificării lor. Semnificativă celor arătate este părerea unui cadru al C.I.A., fostul ambasador al S.U.A. în Portugalia, Franck Carlucci, potrivit căreia: „Agenții noștri nu trebuie să-și petreacă timpul numai în baruri sau fotografiind documente secrete. Sarcina lor principală trebuie să fie aceea de a menține contacte cu persoane ce dețin poziții cheie în diverse guverne, în diverse partide”.

Se poate aprecia că toate acestea nu reprezintă altceva decât imaginea unui spionaj total, căruiu i-a trebuit să-i facă față și cadrele Ministerului de Interne din țara noastră.

AUTORII TRADUCERII

Capitolul I

Spionaj din cer

O scintere portocalie, o bufnitură infundată, ambele urmate de cabrarea avionului în față, și astea, pe cerul munților Urali, la douăzeci de mii de metri înălțime.

Francis Gary Powers, de 28 de ani, un blond moțat, neastimpărat, locotenent, pilot în aviația americană, trage o manetă, își aranjează centura de siguranță, vrînd să se catapulteze.

Urmează însă o a doua fulgerare portocalie care luminează aripile, botul și coada avionului. Powers bagă de seamă că salopeta începe să se umfle, iar avionul își pierde presiunea. Apoi, își spune în sine sa: „Nu se mai poate face nimic.”

Știe ce are de făcut în situații critice, doar i-au instruit la cursuri și i-au repetat-o de multe ori înaintea ultimei decolări: „Întîmple-se orice s-ar întîmpla, numai să nu cazi pe pămîntul Uniunii Sovietice. O defectiune tehnică, interceptarea ta de către avioanele și tunurile sovietice, imposibilitatea de a continua misiunea, indiferent ce-ar fi, nu-ți rămîn decît două alternative. Prima: acționezi întrerupătorul pentru a te parașuta. Automat, după 70 de secunde, un dispozitiv cu ceas va detona 1500 grame de ciclonită care va dezintegra avionul. A doua: să recurgi la dolarul de argint prevăzut cu cîrlig metalic, pe care să-l ai întotdeauna la îndemînă într-un buzunar al jachetei. Sub cîrlig există un ac. Vîrfurile acului are trei strîlăți aproape invizibile, impregnate cu o substanță neagră lipicioasă [curara—otrăvă secretată de un batracian]. Va fi suficient să te înțepi o singură dată pentru a ajunge în lumea eroilor Statelor Unite ale Americii”.

Francis Gary Powers nu acționează însă întrerupătorul și nici nu trage cîrligul de pe dolarul de argint. Se urcă pe scaun și iese din cîrligă cu parașuta în spate. Reușește să iasă la timp și vede cum avionul, lipsit acum de control, cade

vertiginos. În picaj, spre sol. Apoi l se încetosează vederea, închide ochii și se lasă purtat de vânt. Își dă seama că trupul lui oscilează liber în spațiu și că este inevitabil tras în jos, tot mai în jos.

Acțiunea se petrece la 1 mai 1960. Pentru a doua jumătate a lunii este programată la Paris o întâlnire a „celor patru mari”: premierul britanic, Harold Mac Millan; primul ministru sovietic, Nikita Hrușciov; președintele francez, Charles de Gaulle; președintele american, Ike Eisenhower. Tema întâlnirii — destinderea și pacea mondială.

La 5 mai însă, exact cu unsprezece zile înaintea conferinței la cel mai înalt nivel, Hrușciov convoacă Sovietul Suprem pentru a anunța: „Un avion american U 2 a fost doborât la Sverdlovsk în timp ce viola spațiul aerian sovietic în scop de provocare, urmărind torpilarea conferinței de la Paris”. O oră mai târziu, vestește țara lui Moscovei. Corespondenții zărelor străine vor o conferință de presă. „De ce nu?”, răspunde Hrușciov, și imediat purtătorii săi de cuvânt confirmă doborârea avionului american.

Primul răspuns al Washingtonului sosește abia la 7 mai: „Este absurd să vorbim de provocare. Este vorba de un avion meteorologic de la N.A.S.A. ce a trecut involuntar frontiera Turciei pentru simplul fapt că pilotul nu a avut suficient oxigen”.

Dezmintirea Moscovei nu întărește: „Este o minciună, a fost un zbor de spionaj deasupra pozițiilor noastre de apărare. Sintem în posesia avionului și a pilotului. Iată fotografiile”.

La 8 mai, Departamentul de Stat american recunoaște acțiunea de spionaj, însă precizează că inițiativa acesteia n-a avut binecuvîntarea Washingtonului. A doua zi însă, un al treilea comunicat anunță că președintele Eisenhower își asumă întreaga responsabilitate pentru cele petrecute. În acest moment Hrușciov se infurie și cere ca, la conferința de la Paris, să l se prezinte cele mai adînci scuze. Eisenhower încearcă să l calmeze și, la 11 mai, dispune publicarea celui de-al patrulea comunicat, prin care se angajează că nici un avion U 2 n-o să mai violeze spațiul aerian sovietic. Dar, de acum încolo, atmosfera conferinței este deteriorată. Vor fi discursuri și promisiuni, ca pînă la urmă totul să fie redus la nimic concret: este vina lui Francis Gary Powers, pilotul recrutat de C.I.A., care n-a făcut să explodeze avionul, nici nu s-a întepat cu

acul infectat cu curara, furnizînd astfel probe că Statele Unite spionează lumea chiar din ceruri.

Ce este C.I.A.?

Pînă în decembrie 1955, locotenentul Powers, înne făcut, cu mîini late ca niște lăpeți, originar dintr-o regiune muntoasă din Virginia, știe doar că este un sector „super secret” al guvernului american, denumit „Central Intelligence Agency”, citat însă, de toată lumea, cu simplele inițiale. Apoi, la 12 ianuarie 1956, în timp ce se află în serviciul bazei aeriene Turner din Albany, în Georgia, este chemat la rapoartă și l se comunică:

— Domnul Williams Collins vrea să-ți vorbească.

El, Powers, nu cunoaște însă nici un Collins și, de aceea, cînd îl are în față, îl întîmpină cu un simplu:

— Ce doriți?

Interlocutorul îl întrebă și el, scurt:

— Ești dispus să te transferi peste ocean pentru 18 luni? Este vorba de o muncă bine plătită. Gîndește-te și vino mîine la mine. Îți voi da și alte explicații.

Powers nu doarme toată noaptea, gîndind la ce-o fi vrînd și cine o fi acest Collins. Dis-de-dimineață se duce la comandant și întrebă de el. Williams Collins sosește flancat de alți doi inși și se prezintă imediat:

— Sintem de la „Central Intelligence Agency”. Cautăm piloți. Ești în stare să zbori pe un avion absolut nou, capabil să atîngă parametri nerealizați pînă acum de vreun alt avion? La început salariul va fi de 1500 de dolari pe lună; acum abia cîștigi 700. Pe timpul operațiilor salariul se va ridica la 2500 de dolari, fără să mai punem la socoteală premiile și indemnizațiile de zbor. Accepti? Trebuie să răspunzi imediat, aici, în fața noastră. Știm totul despre dumneata.

Francis Gary Powers ar vrea să găsească o scuză pentru a cîștiga timp, însă, în cuvintele lor, în afara salariului deloc neglijabil, găsește un lucru care îl fascinează enorm: tipul avionului — U 2 — dorit de un „mare” de la C.I.A., Richard Bissel, perfecționat de Trevor Gardner de la aviația militară americană, construit de societatea Lockheed și omologat în august 1955. Este cel mai modern avion-spion din lume, dotat cu camere de luat vederi, aparatură pentru a filma orașe, sate, aerodromuri, cîmpuri balistice și submarine, adăposturi pentru tancuri, manevre militare. Proiectul de fabricație, respins de Pentagon la 7 iunie 1954, a fost aprobat la 16 decembrie, același an, cu trei condiții: avionul să fie destinat exclusiv activității de spionaj; de folosirea lui să răspundă numai C.I.A.; pentru

fiecare operație să existe aprobarea președintelui Statelor Unite, U 2 a devenit astfel visul oricărui pilot.

— Accept, spune Powers.

— Nu ne îndoiam, suride Collins.

Își dau mâna și, în timp ce îl fixează pe locotenent, Collins adaugă :

— O parte a misiunii dumneavoastră va consista în efectuarea de zboruri de recunoaștere de-a lungul frontierelor sovietice, având la bord dispozitive extrem de sensibile pentru captarea semnalelor radio și radar. Principala misiune însă va fi aceea de a survola Uniunea Sovietică. Avem informații că pe teritoriul ei s-au înălțat complexe industriale și militare formidabile, orase întregi, baze noi de rachete. Nu cunoaștem însă unde sînt dislocate, lată de ce am conceput „Operația Overflight”, organizată și condusă de C.I.A. Îți pare rău că ai acceptat ?

— Accept și acum, răspunde Powers.

— Atunci, succes ! încheie Collins și îi strînge din nou mâna. Ceilalți doi, care nu scosese nici o vorbă, fac un gest afirmativ prin înclinarea capului.

După prima perioadă de antrenament, făcută în Statele Unite, locotenentul Powers este transferat la baza aeriană din Incirlik — Turcia și de aici la Peshawar, în Pakistan.

Oricum, Powers nu este numai un pilot perfecționat, ci chiar un agent al C.I.A., aparținând unui „comando” de 100 de oameni, printre care există șapte piloți. El este cel mai bine pregătit dintre cei șapte.

Într-o zi, sosește la Peshawar un șef al serviciului secret care le spune că trebuie să se grăbească și că timpul este prea scurt pentru a putea identifica posibilul număr mare de obiective importante. Le mai spune, în concluzie, că rușii ar fi pe punctul de a găsi soluția dirijării proiectilelor spre roțile U 2-urilor.

— Ce s-ar întâmpla dacă unul din noi ar fi nevoit să aterizeze în Rusia ? întreabă Powers. Teritoriul este imens. Putem intra în contact cu cineva ? Dumneavoastră ne veți da acum cîteva adrese, nu-i așa ?

— Nu este posibil ! răspunde șeful.

— Cum așa ? insistă Powers. Accept ideea că avionul poate fi doborât și pilotul luat prizonier. Ce vom povesti sovieticilor atunci ?

— Aici am vrut să ajung, replică interlocutorul. Aprinde o țigară, se așază și ține un adevărat discurs. Le vorbește de

mecanismul pentru dezintegrarea avionului, accentuînd mai mult asupra dolarului de argint cu eșrig metalic și otrava, despre nevoia de a muri așa cum moare orice agent al C.I.A.

În timpul anilor 1958, 1959 și în primele luni ale lui 1960 sînt efectuate zboruri de recunoaștere de-a lungul frontierelor sovietice. Din cînd în cînd, mai îndeplinesc cîte o „misiune specială”. La jumătatea lui aprilie însă, colonelul William Shelton, comandantul unității, îl convoacă pe Powers. Îi arată zece de hărți geografice și îl avertizează :

— Locotenente, fi gata ! Foarte curînd vei primi ordinul de plecare din Peshawar. Vei survola Afganistanul, vei traversa lanțul muntos Hindu Kush, o să intri apoi în Uniunea Sovietică și te vei roti peste Dușambe, marea Aral, Cellabinsk, Sverdlovsk, pînă la Kirov, Arhangelsk și peninsula Kola. Apoi vei continua spre nord, către marea Barent, pînă la Bodø, în Norvegia. În total, 3800 de mile. Va fi prima noastră încercare de survolare a întregului teritoriu sovietic. Vreo nelămurire ?

— Nici una, răspunde locotenentul.

Pentru un agent C.I.A., oricare ar fi misiunea, nu există dificultăți sau, dacă există, nu trebuie să faci din ele un caz. În concluzie, ordinele nu se discută.

Trec 15 zile și apare ordinul. Îi dă Shelton, în persoană :

— Locotenente, a sosit momentul !

La ora 5,20 a zilei de 1 mai, Francis Gary Powers se urcă la bordul U 2-ului. E cald, o zi splendidă.

— N-avem încă aprobarea Casei Albe, spune Shelton, însă este o chestiune de minute.

Powers transpiră. Caseheta de pe capul său pare a fi o plită încinsă. Salopeta e umedă.

Este 6,20. Cu o zi în urmă se primise doar prin radio consensul președintelui. De ce atîta întîrziere ?

Aprobarea sosește la 8,40. Powers nu zăbovește nici un moment, decolează accelerînd progresiv, cu dorința fermă de a recupera timpul pierdut. La urma urmelor este un zbor în-color, în limitele rutinei normale. Ofițerul își refuză orice relaxare, dar nici că poate să și-o permită, chiar de ar vrea, granița fiind, de fapt, alături. Vede o zonă cu o cortină de nori acoperind pelsajul și munții. Apoi dispar norii și apare un cer cristalin și neted. Granița este aici.

Powers apasă un buton : camere și aparate fotografice „mitraliază” deodată toată stîlba teritoriului sovietic deasupra căreia zboară U 2-ul. Și așa, zece, douăzeci, treizeci de minute.

Zărește, pe neașteptate, mult mai jos, din direcția de condensare lăsată de un reactor ce zboară foarte iute, însă în direcție opusă U 2-ului.

„M-au interceptat cu radarul” gîndește Powers. „Frumușețea e că nu-mi pot face nimic; mă aflu la o altitudine prea mare. Cine știe cit necaz, cită dezamăgire, bietii ruși! Știu, probabil, că deja de patru ani zburăm peste capetele lor. Cel puțin nu protestează; își recunosc propria incapacitate”.

U 2-ul fotografiază obiectivele industriale din Cellabinsk, se îndreaptă spre Urali, cu vîrfurile acoperite de zăpadă și po-vîrnîșurile verzi pe ambii versanți; execută cîteva viraje des-supra Sverdlovskului, cîndva un mic orășel, acum sediul mul-tor fabrici cu profil militar. Powers Gary Francis este mul-tumit: nici un avion american n-a zburat vreodată deasupra acestei zone. Cîtînd harta geografică din fața sa, constată că nu conține nici o însemnătate privind industria Sverdlovskului care, acum, mărită de binoclu și fotografiată corect, defilează sub ochii lui, jos, la 20 000 de metri. Reușește să marcheze harta cu patru cruciulițe. Apoi vede acea scînteie portocalie, urmată de o bufnitură surdă și cabrarea aparatului în față.

— Dumnezeuule, m-au nimerit! exclamă.

Se salvează cu parașuta. „Am să mă omor” îi este primul gînd, cînd cade în mina sovieticilor. De la Sverdlovsk este transportat la Moscova cu avionul. Coboară pe scara din spate și-l instalează apoi într-o limuzină neagră, cu perdele speciale la ferestre, care permite să vadă afară fără a putea fi văzut în interiorul ei.

Autoturismul, escortat de doi motocicliști, se îndreaptă cu toată viteza spre închisoarea din Lubianka, cartierul general al K.G.B. (Comitetul Securității Statului).

La fața porților închise, zărește cîntecul de trei ori. Cîeva, din spatele unui geamlic, trage cu coada ochiului, apoi apare portarul.

Limuzina intră în curte, fi cere să coboare. Locotenentul american se trezește deodată în mijlocul a patru oameni cu care se îndreaptă apoi spre o intrare străjuită de un ostaș înarmat. La doi metri de intrare se află un ascensor, care duce deasupra, pe un coridor bine iluminat, cu vreo douăzeci de încăperi; îi oferă și lui o astfel de încăpere.

— Dați-mi hainele dumneavoastră și luați-le pe acestea!

Pantaloni nu au cînea. Pantofii nu au șireturi. Haina este prea largă. Lenjeria intimă este puțin aspră, dar curată.

— Și acum, veniți cu noi!

Îi duc într-o sală mare. În mijloc, o masă cu 12 persoane. În fața mesei, un scaun.

— Luați loc, vă rog!

Și astfel, încep interogatoriile. De zeci și sute de ori îi întreabă: numele, prenumele, naționalitatea, gradul, scopul survolării Uniunii Sovietice, unde trebuia să ajungă și să aterizeze. El adoptă tactica cea mai simplă: spune adevărul cu privire la amănuntele nesemnificative ca să-i fie crezute minciunile despre elementele majore. Dar interpreții alternează în traducerea declarațiilor sale. Sosesc și alte persoane, care rămîn în picioare în spatele celor așezați la masă.

— Nu sînt agent secret, ci un simplu pilot. Mi-au indicat un itinerar. Care? Îi cunoașteți deja, este însemnat pe harta reținută de dumneavoastră. Trebuia să zbor pe această rută pentru a controla cîteva obiective, totul este aici. Aveți dreptate, avionul este un U 2. În afara aparatului de bord, nu știu ce altă aparatură și dispozitive speciale o fi avînd la bord.

— De ce acest zbor cu 15 zile înaintea conferinței la nivel înalt de la Paris? O tentativă a Statelor Unite de a sabota conferința?

— Va reved. Sînt doar pilot și nu mă pricep în ale poli-ticii. Cred însă că pentru a sabota o conferință n-ar fi deloc necesar un avion, ar ajunge să nu te prezinți.

— La ce înălțime zburăți?

— La 20 000 de metri, înălțimea maximă pe care o poate atinge acest tip de avion.

Francis Gary Powers știe foarte bine că spune o minciună, fiindcă U 2-urile pot zbura la 22. 24, chiar și la 28000 de metri. Continuă deci să susțină această minciună, încercînd să trans-forme captivitatea sa într-un serviciu pentru C.I.A.

Dacă rușii îi cred și își reglează tunurile lor pînă la 20 000 de metri, atunci va fi ușor ca U 2-urile să zboare ceva mai sus și să survoleze nestingherite Uniunea Sovietică.

Interogatoriul este condus de Roman Rudenko, procuror general al U.R.S.S., cunoscut încă din procesul de la Nürnberg, cînd a susținut acuizarea criminalilor de război națiști.

— Pot lua contact cu cineva de la ambasada americană? întrebă Powers.

— Imposibil.

— Pot discuta măcar cu cineva de la Crucea Roșie ?

— Imposibil, domnule !

— Dar eu am spus totul !

— Chiar vreți să vă credem ? Vreți o țigară ?

— Da, mulțumesc !

— V-ar surâde un tur al Moscovei ?

— Desigur, vă mulțumesc !

— Cine știe cîte nu sînt posibile ! Depinde de modul cum vă veți comporta la proces.

Francis Gary Powers, agent C.I.A., care din ziua arestării a susținut că este doar un simplu pilot, a fost judecat trei luni și jumătate mai târziu, cînd conferința la nivel înalt de la Paris se dovedise falimentară și cînd se făcuse puțin sau mai nimic pentru a clarifica acest episod.

Procesul, desfășurat într-o sală publică, arhiplină de zăritși, oameni politici și militari, a durat trei zile. Powers a vorbit foarte puțin, numai pentru a accentua elementele ne-semnificative sau pentru a întări obișnuitele minciuni.

— V-ați dat seama că ați fost lovit ?

— Nu sînt deloc sigur că m-ați nimerit. Poate că în acel moment n-am dat importanță.

— Ați fost nimerit din prima lovitură. De cîte ori ați survolat Uniunea Sovietică ?

— Este pentru prima dată.

— Unde este baza unității dumneavoastră ?

— În Turcia.

— Cum se numesc camarazii dumneavoastră ?

— Camarazii mei n-au nimic comun cu acest proces.

— Cine organizează aceste zboruri ?

— Eu răspund de-al meu.

— Unde învățați să pilotați U 2-urile ?

— Este absolut necesar să răspund ? În Statele Unite.

— Și la ce altitudine zbura U 2-ul, cînd a fost lovit ?

— Am spus-o deja. La altitudinea maximă pe care o poate atinge, la 20 000 de metri.

A fost condamnat la zece ani închisoare, din care trei de executat în celulă. A executat însă puțin. La începutul anului 1962, a fost transportat în Republica Democrată Germană, unde, la 10 februarie, ora 16,30, a fost schimbat pe podul Glienicke din Potsdam cu spionul sovietic Rudolf Abel, capturat de americani. S-a întors apoi în Statele Unite, unde a fost

supus la două anchete paralele : una efectuată de C.I.A., iar cea de-a doua, de către Comisia senatorială pentru forțele armate.

Powers avea să declare :

— Primul meu gînd a fost să acționez dispozitivul pentru distrugerea avionului, dar ulterior am gîndit că era mai bine să ies din carlingă.

— Dar banul metalic cu acul impregnat cu otravă, de ce nu l-ați folosit ?

Nimeni nu l-a pus însă a astfel de întrebare, după cum nimeni nu va ști dacă minciunile agentului Powers privind altitudinea maximă accesibilă U 2-ului au permis ca C.I.A. să efectueze alte zboruri peste teritoriul Uniunii Sovietice.

Locotenentul-pilot a fost absolvit de răspundere, însă a părăsit serviciul secret ; greu de spus dacă a făcut-o prin proprie voință sau a fost constrins. Va lucra pe lîngă „Lockheed Aircraft Corporation” — realizatoarea U 2-urilor — și se va căsători cu o tînără grațioasă, de 27 de ani, Claudia Edwards Jowney, din serviciul C.I.A., specialitatea psihologie. Apoi, peste această întîmplare se va așterne colbul vremii. Va fi evocată din cînd în cînd, pentru a se spune :

În 1960, C.I.A. avea deja 14 ani. Spionase națiuni, răsturnase tronuri și proiectase lovituri de stat. A fost însă nevoie de tunurile sovietice, refuzul unui agent de a se sinucide, cearta dintre Hrușciov și Eisenhower, o conferință la nivel înalt falimentară, un proces la Moscova și două anchete la Washington, pentru a atrage atenția și curiozitatea lumii asupra activității și forței deținute de „Central Intelligence Agency”, cea mai puternică organizație americană de spionaj, care acționează independent față de alte servicii secrete, avînd binecuvîntarea Pentagonului (Ministerul de Război al S.U.A.), N.S.A. (Agenția Națională de Securitate — serviciul de informații al armatei americane) și Oficiului pentru cercetări secrete de pe lîngă Departamentul de Stat.

Capitolul II

Centrala din desișuri

— Domnule Richard Russel, dumneavoastră ați fost președintele Comisiei pentru forțele armate ale Statelor Unite. Ce părere aveți despre C.I.A. ?

— Nu mă pronunț. Spun numai că îți îngheață măduva spinării când auzi ceea ce pot învîrți agenții americani în lume.

— Și dumneavoastră, domnule senator Leverett Saltonstall, care ați urmărit toate intervențiile Statelor Unite în Africa, Asia, America de Sud și Europa, ce părere aveți despre C.I.A. ?

— Prefer să nu investighez prea mult asupra serviciului secret american, de frică să nu obțin informații pe care personal doresc să nu le cunosc.

Niciodată deci un răspuns exhaustiv și precis. Nu fără temei, Ruggero Orlando, mulți ani corresponsentul radioteleviziunii italiene la New York, a vorbit despre „organizația misterioasă și colosală, omniprezentă și înșelătoare” din care s-au inspirat filme, romane și alte diverse scrieri.

Centrala C.I.A. se află la Langley, în Virginia, la 13 km de Washington.

Proiectată de arhitecții Harrison și Abramovitz, aceiași care au condus lucrările Palatului Națiunilor Unite, a costat 46 milioane de dolari. Construcția din beton armat are aripi independente, ferite de o cortină de arbuști, care se întind pe o suprafață de 304 ha, unde zbordă nestingheriți iepuri, pisici sălbatice, pul de câprioare, însă vînătoarea este interzisă.

Adresa nu este secretă. Nu numai că apare de două ori în cartea de telefon a Washingtonului, dar este suficient să te adresezi telefonic oricărui oficiu turistic, care îți va răspunde : „Dumneavoastră doriți să mergeți la C.I.A. ? Autobuzul pleacă la 8, 9,15 și la 10. Ajunge la destinație după 40 minute. Cursele de după-amiază sînt la 16, 17,15 și 18. Biletul dus-întors costă un dolar. Cînd doriți să plecați, domnule ?”

Sediul de la Langley a fost inaugurat la 12 noiembrie 1961. Timp de trei ani, mari indicatoare alb-verzi, fixate pe „Washington Memorial Parkway”, indicau traseul de urmat pentru a se ajunge în 20 de minute cu mașina. Într-o zi, prin februarie 1964, indicatoarele au dispărut însă. S-a spus că ordinul de a fi scoase fusese dat de Robert Kennedy. Astăzi, în locul acestora, sînt mici indicatoare format 30/50 cm, cu precizarea „Parkway” și inițialele „B.P.R.”, care înseamnă Administrația Drumurilor Publice. Există cu adevărat această administrație, la Langley, dispunînd de două clădiri, înființată pentru a servi ca punct de orientare pentru vizitatorii „autorizați” ai C.I.A., ce sosesc din toate colțurile lumii. După ultimul indicator cu inscripția „B.P.R.”, șoseaua o ia la stînga și continuă către un gard din plasă metalică cu o poartă mare. Gardul din sîrmă este înalt de 4 m. La înălțimea unui om, tronează, una lângă alta, trei inscripții pe care se poate citi : „Proprietatea guvernului Statelor Unite”, „Fotografiatul interzis”, „Intrarea strict interzisă”.

Acum ne putem întreba, și nu fără temei, de ce oficiile turistice din Washington dau cu atîta bunăvoință și ușurință informații pentru a ajunge la sediul C.I.A., de vreme ce accesul este permis numai „celor în drept”, iar restricția de vizitare nu se referă exclusiv la clădiri, ci și la minunatul parc gigant.

În spatele porții este un post de control cu santinele. Dacă vizitatorul e cunoscut, este lăsat să treacă, făcîndu-i-se un simplu semn cu mîna. Altminteri, i se cere mai întîi viza de intrare și apoi este supus la un adevărat și veritabil test : unde merge, pe cine caută, dacă are o audiență, cit crede că va fi reținut. Șeful postului scrie răspunsurile pe un notes cu filele tipărite și numerotate progresiv. După aceea, acționează un mic disc și cu o voce inexpressivă comunică numele și prenumele vizitatorului. Așteaptă la telefon exact opt secunde, pe urmă lasă în jos pîrghia discului și se adresează interlocutorului : „Luați loc, vă rog”, sau : „Așteptați este imposibil. Reveniți în altă zi”.

Cine primește aprobarea de intrare trebuie să se oprească, apoi, în vestibul, pentru a lăsa nu numai armele, ci orice alt obiect din metal, pină și chelle de la mașină și monedele. Pe ușa vestibulului care permite accesul spre birouri iese în relief, incrustat în marmură, un verset din Evanghelia sfîntului Ioan : „Voi ce veți cunoaște adevărul, de adevăr veți fi eliberați”.

Pînă la 12 noiembrie 1961, C.I.A. avea sediul într-o clădire veche și prost plasată în cartierul „Foggy Bottom”, pe strada 2430, în Washington. Lîngă intrarea principală, o singură firmă: „Întreprinderea poligrafică a guvernului Statelor Unite”. Numărul centralei telefonice: „Executive 3-6165”. Era suficient să-l formezi pentru a fi se răspunde: „Tipografia guvernamentală a Departamentului de Stat. Ne pare rău, toate liniile sînt ocupate. Fiți amabil și lăsați-ne telefonul dumneavoastră. Vă vom rechema”.

De cele mai multe ori, la numai cîteva ore de la apelul telefonic, interlocutorul era vizitat acasă de un tip care îi pune o grămadă de întrebări asupra poziției sociale, opiniilor politice, pînă și asupra obiceiurilor și pasiunilor.

Se zice că prin iunie 1956, Ike Eisenhower, însoțit de fratele său, Milton, a vrut să-i facă o vizită particulară, pe neașteptate, lui Allen Dulles, pe atunci șeful C.I.A. Pentru a găsi intrarea adevărată, a trebuit să bijbicie vreo 50 de minute. I s-a plîns lui Dulles de această pătanie, care a generat înlocuirea firmei „Întreprinderea poligrafică a guvernului Statelor Unite” cu alta, indicînd „Biroul Central pentru Informații”.

Despre nevoia mutării într-un sediu mai mare și modern a început să se vorbească încă din 1950, cînd conducătorii C.I.A. ceruseră o investiție de 30 milioane de dolari. Din motive de securitate, suma a fost prinsă în buget ca avînd cu totul alt scop. Membrii Congresului, convocați pentru a o aproba, strălîn de adevărată ei destinație, au considerat-o drept cîmpă și n-au aprobat-o.

Chestiunea a revenit în actualitate în 1955, din inițiativa lui Allen Dulles, autorul unei lungi și detaliate expunerii, în care a enumerat toate avantajele unei eventuale mutări a sediului. La 15 mai 1956, același Dulles, după ce a conferit cu Subcomitetul parlamentar pentru investiții guvernamentale, a difuzat ziariștilor un comunicat de presă în care, printre altele, se spunea: „A fost aleasă localitatea Langley fiindcă răspunde mai bine cerințelor privind securitatea C.I.A. Locul, grație completei izolări de traficul Washingtonului, avantajele topografice, oferte de perdeauă vegetală, contribuie considerabil la protecția clădirilor, a arhivelor și aparaturii”. Două luni mai tîrziu, un colaborator al lui Dulles, Louis K. White, a adăugat, mai întîi în fața subcomitetului și apoi a ziariștilor, că „transferindu-ne la Langley vom face și ceva economii, ca de

exemplu, cele 250 persoane, folosite acum ca poștali, poștași speciali, curieri, șoferi etc.”.

Nimeni n-a putut să-și dea seama dacă White spusese adevărul sau nu. Din punct de vedere psihologic însă zgomotul produs a fost enorm. Mulți oameni politici au întrebat cu voce gravă „care este mobilul ce reclamă un nou sediu pentru Oficiul Central de Informații”. Cuvîntul C.I.A. n-a fost însă pronunțat niciodată.

— Cît costă? l-au întrebat membrii subcomitetului pe Dulles.

— 60 milioane de dolari, a răspuns el.

Sectorul pentru buget a rotunjit cifra la 50 milioane, iar Congresul a redus-o la 46.

— Nu ajung, a protestat Dulles. Materialele prime și mina de lucru necesară s-au scumpit.

— 46 milioane de dolari, nici un cent în plus, a reacționat Congresul.

— Bine, bine, a exclamat Dulles, astă înseamnă că va trebui să mă bizui pe 85% din personalul prevăzut în organigramă.

Nici un cuvînt însă despre efectivul real, nici despre graba lui Allen Dulles de a se transfera cu oamenii săi în padurile de la Langley. Din ziua în care Congresul a spus „da” construirii noului sediu, agenților C.I.A. a început să li se spună: „Cei din boscheți”.

Stema oficială reprezintă un cap de vultur cu ciocul amenințător îndreptat spre stînga, încadrat de două inscripții. Una, deasupra: „Central Intelligence Agency”, iar alta, dedesubt: „Statele Unite ale Americii”. C.I.A. nu emite legitimații, diplome sau alte atestate. Stema este, de aceea, reproducă numai pe pavajul de marmură al „centralei”, pe plicurile de plată a personalului și pe foile de hîrtie pentru corespondență administrativă obișnuită.

Adresa poștală este anonimă: Washington D.C. 20505. Poștul telefonic are acum două numere, cu comandă automată la una din cele 156 de linii: 351—1100 sau 351—2028. Centra-listele nu mai răspund niciodată: „Alo, aici este C.I.A.”. Fie solicitantul cine-o fi, ele scandează nazal:

— Alo, trei, cinci, unu, unsprezece, dublu zero, ce doriți?

Pentru a putea obține legătura, nu-i suficient să spui numele și prenumele persoanei solicitate, ci trebuie să spui cu

exercităte numărul de interior dorit, iar, citeodată, chiar și parola. Nu sînt permise convorbirile cu caracter amical sau sentimental. Orice convorbire telefonică, fie că chemi sau ești chemat, trebuie să aibă un riguros caracter profesional.

De diferite națiuni și grosimi, câte servesc pentru leg.

să existe și un post de emisie al C.I.A., a declarat agentul sovietic Rudolf Abel Glumise, probabil, Oricum, un lucru e sigur: de la Langley primesc ordine mij de posturi de radio clandestine implantate în locuri de neimaginat lată, de exemplu, insula Grande Cigno, din marea Carailor, la cîteva mîle de Honduras, un mic punct geografic de unde așa cum se orbeste serviciul secret american a emis programe și transmisi-pind în bună parte pentru America de Sud. Și nu s-a uitat la bani. Mai mult, pentru a feri Grande Cigno de turiști curioși și proprietari de ambarcațiuni rapide de agrement, a tipărit și difuzat milioane de bioșuri care conțineau fraze ca acestea:

„Lipsește apa. Pe insulă sînt puține nucii de cocos.” „E

carat că, imposibil să mergi desculț, deoarece șopirile au
Să dăruia să suficient în vînt mîndra
a intru în apa. Marea este hîntuită de rechinii și feroce

Rezultatu. ? Grande Cigno a fost considerată, vreme îndelungă,

cu insulă se asigurau de un vapor la fiecare a patra zi; un
Săptămîna, în ora, decă de la Miami, prin insulă
Dacă, în cele, care at fi dorit o altă, de
depre Grande Cigno a speriat at
de insulă, de tîrziu, de insulă, hîntu o fîc
de avista o speriată, pent
Așa se ză, pe locu, tîrziu, de
din Langley. La 17 aprilie 1961, ora 8,15, postul de
pe Grande Cigno s-a intercalat în program. Radioteleviziun
cubanez, arătînd amatoriul mesaj

„Forțele fidele. Consiliul Revoluționar s-a ridicat la masă. Militia pe care se sprijinea Castro pare cuprinsă de panică. O formațiune de eliberare se află pe insula Cuba pentru a lupta alături de voi împotriva tiraniei comuniste și a lui Fidel Castro. Cubanezii, atacați pe fidelești, orîndu-i înfrînți. Ascultați instrucțiunile ce vi se vor transmite prin radio. Cubanezii, înainte spre victorie!”

După cînel minute, același post de radio a lansat, codificat, în eter, cîteva dispoziții pentru agenții serviciului secret ce operau în Cuba: „Atențiune, atențiune, fiți atenți la curentul Peștele se va ridica foarte repede. Cerul este albastru, poștele este roșu. Fiți atenți la curentul!”

În sala-radio de la Langley puțini au acces, vreo 4- 5 persoane. Rațiunea acestei măsuri este evidentă. Dacă, din întîmplare, agentul unei puteri străine ar reuși să identifice toate tălțile de emisie periferice, mic și mijlocii, ca aceea de la Grande Cigno, pentru C.I.A. ar fi un fel de Waterloo. Asta ar însemna de fapt că s-ar putea intercala pe lungimile de undă ale „centralei” pentru a da ordine de dislocare a agenților, de instigare la revoltă, mergîndu-se pînă la provocarea unor lovituri de stat. Pînă acum însă nici un spion n-a ajuns să vadă sala-radio de la Langley. Se înțelege deci că C.I.A. n-a avut parte de acea specie de Waterloo.

„Intellofax”, „Minicard” și „Valnut”. Sînt cei trei infailibili din palatul de la Langley.

„Intellofax” este un dispozitiv automat cu celulă fotoelectrică căruia, indiferent de luminozitate și stare a vremii, nu-i poate scăpa nici o imagine. Pe un cm de peliculă poate reține 50-100 subiecte.

„Minicard” este, în schimb, un memorator. Hustman Kodak preluat deja de aviația americană. Nu „îtîd” nimic, nici măcar cel mai mic lucru. Faptul că o fotografie și nu se defectează niciodată.

„Valnut” este un aparat de înregistrare cu o capacitate de 1.1 M pe o parte. Îndeplinește, în același timp, funcția de aliniere, dar și de sincronizare. Fișează în 1/1000 de secundă. Înregistrarea este foarte precisă. Se poate apăsuna pe butonul de comandă și se poate alege un număr de 100 de secunde sau de 10 minute. În Washington va fi comunicată imediat pentru „Valnut”

în trei secunde, va avea grijă s-o înmagazineze. Să presupunem, de asemenea, că peste un an, în saloanele Hursei din Londra circulă un alt zvon, că despre fabrica „x” din Roma se interesează acum grupul financiar „x” din Helsinki și că, pe această nouă informație, transmisă la Washington, va fi luată în seamă de „Valnut”. Ei bine, ce se va întâmpla dacă un funcționar al C.I.A. va trebui să întocmească un raport asupra fabricii „x”? Foarte simplu, se va adresa tehnicianului însoțitor al serviciilor electronice Avesta, la rândul lui, va scrie numele fabricii pe o cartelă sau, mai simplu, îl va pronunța la un microfon și „Valnut”, în numai cîteva secunde, va spune totul nu numai despre fabrica „x”, dar și despre industria „x” din Roma despre grupul financiar „x” din Helsinki. Este lesne de înțeles că va da nume, prenume, aprecieri și disponibilități financiare ale fiecărui acționar, capital social, eventuale încercări bancare, cotarea acțiunilor, participări la alte întreprinderi, produse și brevete etc.

„Vai nu?” însă se ocupă mai întâi de toate, de chestiuni militare, armament, ușași noi de război, amplasări de trupe, manevre militare, oameni politici, miniștri, șefi de state de cîțiva ani încoace și de tineri ofițeri sau conducători periferici în diferite partide, despre care se vorbește mult și pe care opinia publică îi califică întreprinzători și ambițioși decîi avid toate „actele” în regulă pentru a se ridica

Fiecare informație este analizată de două ori. Prima analiză are menirea să încadreze informația într-unul din următoarele șase compartimente: 1) demnă de toată încrederea, 2) de încredere normală, 3) de suficientă încredere, 4) lipsită de încredere, 5) îndoielnică, 6) de încredere redefinită.

A doua analiză apreciază mai în detaliu valoarea informației și o categorizește în alte șase compartimente, respectând această ordine: 1) informație confirmată, 2) informație probabilă, adevărată, 3) informație posibilă, adevărată, 4) informație a cărei adevăr este îndoielnic, 5) informație cu fundamentare improbabilă, 6) informație a cărei fundamentare este, pentru moment, imposibil de a o aprecia.

Lupă uns, CIA poate să prevadă un...
reflex... de...
17% „Valnut” indică țara, după ce... privim unde se află

depozitele bancare, proprietățile și pieteniile pe care dictatorul poate conta. După alții, C.I.A., luind în considerație o anumită aproximație, ar putea să anticipeze rezultatele unor consultări electorale din orice țară. Tot "Valnut" indică cifre, medii și procente, după ce, în prealabil, a confruntat rezultatele precedente, pronosticurile ziarelor și declarațiile unor oameni politici și conducători de partide.

Și dacă un agent se îmbolnăvește, are un accident, trebuie de... să se ocupe la activitate medicală și să se întoarcă pe... la forma de activitate anterioară. În anul 1997 s-a înregistrat...

de internarea în clinici și spitale a bolnavilor și suferin-
de internarea în clinici și spitale a bolnavilor și suferin-

Blue Cross, ca orice societate de asistență,
reunirea suferințelor eventuale martori, dacă accidentul a
în timpul serviciului etc. La începutul lui 1957, C.I.A. a găsit
la meticulozitate, dar a început să înlăture orice fel de
funcționarii scoși din serviciu temporar „din motive de să-

verstați și ales dintre „aruncații claselor” indicați și reco-
mandați de directorii școlilor medii și de rectori în rândul
studenților americani; a circulat recent o broșură intitulată

robust, cu părul tuns pește, ochii privind în gol și cu o mină
multe discursuri frumoase cu caracter material, perspective
și lucrarea la noi Viitorul îți surd

Greu de precizat cîți agenți au reușit să beneficieze de

C.I.A. în verificări 800 Din aceștia, 20%

într-un mod pe deplin adecvat, dar în același timp

sînt angajați în organele C.I.A. ca elevi-agenti și ap

pe de o parte, în unele cazuri, în funcții de încredere

trebat pe Allen Dulles :

— Puteți să-mi spuneți în ce măsură poligraful este util
unei organizații ca C.I.A. ?

Acesta l-a lăsat pînă

— Este de o utilitate însemnată în sensul unor indicații.
Se disting, de exemplu, tendințe homosexuale, dar nu numai
acestea... Mi se pare suficient.

De asemenea, s-a mai scris că mulți
din școlile secundare. Nimeni însă nu a fost în stare să dove-

alteori, în albastru, este „Intelligence Articles” Difuzarea este

limitată și controlată. Autorii articolelor sînt însuși funcționarii
și agenții C.I.A., care semnează cu un indicativ sau, de cele
mai multe ori, cu un pseudonim. Cuprinde în exclusivitate
subiecte de spionaj, cum să tratezi un spion dușman, cînd
trebuie demascat și cînd nu; cum să identifice agenți dubii,
ce prietenii să cultivi; ce trebuie să spui la telefon și ce nu
trebuie, măsuri de prevedere pentru a nu fi interceptat, prin
cui să te adresezi în caz de dificultăți momentane etc.

Făcînd foarte lung, stînd de vorbă cu el, el s-a
amplasat în fața mea, de mîncare, și a spus că este foarte
mari în minile unui neavizat

Capitolul III

Structură și finanțare

Pearl Harbor, un golf magnific al insulei Oahu, în Hawaii, la nord-vest de Honolulu, sediul celei mai mari baze aeronavale americane, construită din 1906 până în 1911.

ci, la 7 decembrie 1941, într-o dimineață rece și lăptoasă, o flotă japoneză a ingenuncheat flota Statelor Unite. Alacul conceput de amiralul Yamamoto și condus de viceamiralul Nagumo, a avut drept fundament elementul surpriză.

În timpul pregătirilor, Yamamoto fusese cit se poate de clar: „Va trebui să vă năpustiți precum șoimii, să loviți, să distrugeți și să fugiți”. Și tot la fel de explicit a fost și Nagumo în ilustrarea planului în fața ofiterilor săi: „Vom încerca zona cu șase portavioane. Fiecare va avea cîte 71 de aparate. Nici un proiectil, nici o bombă nu trebuie irosită. Vom avea nevoie doar de cîteva ore”. Convoitul naval japonez a ridicat apoi ancora de la Tokio, la 26 noiembrie, ora 11.15. În același moment,

în Pearl Harbor se găseau 70 unități americane de război, printre care opt curasate („Arizona”, „West Virginia”

... și altele). Nu erau pe aeroport, nici în stațiuni 513 avioane. Într-o servietă de piele, Nagumo avea o listă cu cele 70 nave și 513 avioane.

Războiul a început în acea zi de 7 decembrie, ora 6.15. Un atac s-a produs în Pearl Harbor, o lovitură de război. În decursul a două zile (7 și 8 decembrie 1941) Nagumo a lansat o serie de atacuri aeriene. În total, au fost pierdute 19 nave de război, 3 avioane de război și 150 de avioane. În plus, au fost rănite 1.100 de oameni. După atac, toate navele de mic tonaj și șapte nave de război,

fără să mai luăm în considerație cei 2300 morți, din care 1100 pe curasatul „Arizona”, seufundat, și cei 1500 răniți.

S-a vorbit de greșeli ale amiralului american Kimmel și ale generalului Short, comandantul bazei Pearl Harbor, care nu instituiseră un sistem eficient de securitate. S-a spus chiar că anumite „informații” s-au referit la un atac iminent, însă a fost, practic, imposibil să se ia contramăsuri adecvate pentru simplul fapt că acele „informații” nu fuseseră analizate, sintetizate și verificate. Pentru oamenii poliției americani, înfrin-

gerea semnificativă trebuia curmată orice intruziune și creat un serviciu centralizat de informații lată și confirmarea cu cîteva luni înainte de agresiunea japoneză, președintele Statelor Unite, Franklin D. Roosevelt, îl chemase pe colonelul William I. Donovan, supranumit „Bill salbaticul”. L-a reținut cîteva se-

cunde — Dragă colonelule, apucă-te de lucru. Serviciul secret american nu există, de fapt. Există foarte puțin sau nimic pe care ai putea clădi reza. Trebuie găsite soluții. Îți dau mîna liberă.

Astfel s-a născut „Office Strategic Service”, denumit uzual O.S.S. Oamenii lui Donovan s-au lansat imediat în acțiuni de comando și de sabotaj, însă puține au fost ocaziile cînd au demonstrat că sînt ingenioși în infiltrări în forțele inamice sau în obținerea de date și informații, erau mai degrabă oameni de duzină, nicidecum apti pentru serviciul secret.

După Pearl Harbor, O.S.S. și-a schimbat tactica pe de o parte, a continuat acțiunile de comando cu lansări de parșutisti în Franța, Germania, Thailanda, Birmania, Norvegia și Italia; pe de altă parte, a aruncat spioni în cele mai „calde” puncte, cu singura misiune de a trage cu urechea, a nota, a scrie, a transmite. În Pearl Harbor, toate aceste tactici au fost apreciate pozitiv, însă nicidecum ca strălucite.

Multe informații, unele chiar foarte bune, se pierdeau, neștiindu-se cuî să fie repartizate, lipsau, practic, acei impunător aparat centralizat, care, după unii, a fost cauza gravelor pierderi de la Pearl Harbor.

La 14 aprilie 1944, William Donovan i-a prezentat lui Roosevelt, în prezența lui George Marshall, șeful de stat-major al armatei, șeful de stat-major al marinei, următorii și aviației, care s-au

de a putea califica drept „operațiune specială” orice inițiativă și de a se sustrage oricărui control. Un „guvern invizibil”, în adevăratul sens al cuvântului, cu puteri de a face orice, la adăpostul unei aparente legalități. La 4 ianuarie 1951, autorizarea de a desfășura „operațiuni speciale” a fost ratificată și întărită prin crearea noului departament anume specializat în „afaceri rezervate”.

Structura organizatorică prevedea un director general, un adjunct, una pentru știință și tehnică, un sector operativ și original cel mai relevant, compus din așa-numita „divizie a planului”, care avea drept sarcină să stabilească și să urmărească situația, sarcinile, legăturile de contacte cu serviciile de spionaj.

În fiecare dimineață, deseori începând de la ora 3, funcționarii din divizia planului pregăteau o sinteză asupra întâmplărilor internaționale ce au avut loc sau au fost deja prevăzute. În cazurile cele mai importante, își rezervau dreptul de a redacta porțiuni din textul prezentației oficiale. Când trebuia să se discute la Casa Albă, masa președintelui. Peste o jumătate de oră, primeau cel mai mult de la divizia planului. Explicațiile pe care le mai se întrebă de foarte mulți ani dacă „sinteza aceea cuprinde” adevărat totul sau C.I.A. își rezervă anumite informații.

În funcționarea C.I.A. s-a stabilit că, în afară de activitatea propriu-zisă de spionaj, pe lângă activitatea de planificare, trebuie să se țină seama de activitatea de relații publice. În relațiile cu presa, C.I.A. trebuie să se comporte ca un bănuț de cafea în mijlocul unei mulțimi de oameni. În relațiile cu publicul, C.I.A. trebuie să se comporte ca un bănuț de cafea în mijlocul unei mulțimi de oameni. În relațiile cu publicul, C.I.A. trebuie să se comporte ca un bănuț de cafea în mijlocul unei mulțimi de oameni.

În funcționarea C.I.A. s-a stabilit că, în afară de activitatea propriu-zisă de spionaj, pe lângă activitatea de planificare, trebuie să se țină seama de activitatea de relații publice. În relațiile cu presa, C.I.A. trebuie să se comporte ca un bănuț de cafea în mijlocul unei mulțimi de oameni. În relațiile cu publicul, C.I.A. trebuie să se comporte ca un bănuț de cafea în mijlocul unei mulțimi de oameni.

nou încadrați, legendați ca studenți. Tot revista „Ramparts” a întărit revelația, la 12 februarie 1967. Ea a publicat faptul că C.I.A., timp de 15 ani, a întreținut legături strânse cu Asociația Națională a Studenților, cea mai puternică asociație studențească din Statele Unite.

Conducătorii Asociației Naționale a Studenților nu numai că n-au dezmințit, dar au fost nevoiți să recunoască că C.I.A. acoperise circa 80% din bugetul asociației și îi dăduse spre folosință gratuită un birou la Washington. Dar ce oferise însă, în schimb, asociația serviciului de spionaj? S-a aflat și asta: o listă completă, la zi, a responsabililor de grupuri și organizații studențești străine.

Surpriza a fost enormă. Afacerea s-a transformat într-un veritabil scandal cînd Sam Brown, student în teologie și șeful Asociației Naționale a Studenților, a făcut declarații de acest gen: „Am fost cultivați și amăgiți de o anumită relație din care nu mai era vreo posibilitate de ieșire. Tactica era următoarea: emisia de destăinuiau citeva secrete și apoi ne învatau să semnăm o hirtie prin care promiteam să nu le divulgăm. De atunci, dacă nu am fost amenințați cu interogatori fizice, este clar că, din rațiuni privind apărarea securității naționale, dacă am fi divulgați, ne-ar fi arestat și condamnat. Nimănui nu i-ar fi suris o detenție de 20 ani închisoare”.

Pe urmele acuzațiilor lui Brown sosiră alte citeva sute. N-a fost nevoie de prea mult timp pentru a înțelege că C.I.A. nu se infiltrasese numai în mediul studențesc, ci și printre preoți, călugări, persoane juridice, societăți de bănci, medic, oameni industriali, oameni artiști, oameni de știință, oameni din diverse categorii sociale și economice. Multe persoane veniseră în contact cu serviciul secret, făcuseră servicii și primiseră bani, deseori fără a cunoaște cel puțin că aveau de-a face cu C.I.A.

După scandal s-a trecut la interogări și interpelări din partea membrilor Congresului privind finanțarea și disponibilitățile legale și oculte ale serviciului secret.

Cifra globală precisă pe care guvernul american o pune la dispoziția C.I.A. este un secret de stat; nu apare în buget și în nici un document federal. Sînt unii care vorbesc de o sumă de un miliard și jumătate de dolari, alții care o dublează sau o triplăază. După părerea noastră, chiar dacă am vrea să stabilim cu aproximație această sumă, ne este imposibil. Și chiar dacă, prin absurd, ar fi posibil ea ar reprezenta o valoare

minimă în comparație cu imensele disponibilități ale organiza-
doar cu o parte din totalul resurselor.

Orcum, nu există nici o îndoială că C.I.A. are copartacie -
părți indirecte și rentabile în companii aeriene și maritime, in-
dustria și societăți comerciale, cazinouri și hoteluri, probabil
restaurante și baruri de noapte. Prin urmare, poate să dispună
la război și lovitură de stat, revolte și răzmerițe fără a trebui
să ceară organelor federale, prin trucuri și stratageme, sub-
venții suplimentare.

În ultimii ani, serviciul secret american a fost acuzat de
pentru propria autofinanțare. În anumite cercuri a fost lansată
o versiune de apărare: „Este posibil ca, în cazuri izolate, unii
agenți să fi tras folioase din comerțul cu stupefianți”. Această
rilor C.I.A. nu este implicată. „Padure fără uscături nu există”
Iată însă o mărturie a unui fost funcționar, Marcel Del
Rosario, făcută în public la San Francisco.

— În 1961 am intrat ca voluntar în corpul marinarilor.
Am rămas până în 1965. Apoi, am fost încredințat de Comandantul
Alfred Mac Coy, comandant de avioane, la un birou de cercetare în Vi-
etnam, pentru a lucra la proiectul de dezvoltare a marilor depozite
de aer. De la început am deosebit estafeta pe aer și, de îndată, lăsa
Agenții de la o altă misiune, fiindcă Comandantul del
biroului continuă să lucreze în același mod, deși ca pre-
zenta, el și soția sunt în vîrstă de aproape 60 de ani și se
vor afla pe o perioadă lungă de timp în Vietnam, în condiții
deosebit de dure. Sunt unii oameni care, în ciuda vârstei și
condițiilor, continuă să lucreze în același mod, deși ca pre-
zenta, el și soția sunt în vîrstă de aproape 60 de ani și se
vor afla pe o perioadă lungă de timp în Vietnam, în condiții
deosebit de dure. Sunt unii oameni care, în ciuda vârstei și
condițiilor, continuă să lucreze în același mod, deși ca pre-
zenta, el și soția sunt în vîrstă de aproape 60 de ani și se
vor afla pe o perioadă lungă de timp în Vietnam, în condiții
deosebit de dure.

— Dacă, totuși, în lăzile acelea nu erau decât
— Poate corespondență? a răspuns el. El, comandantul
de avioane Alfred Mac Coy, comandant de avioane, la un birou de cercetare în Vi-
etnam, pentru a lucra la proiectul de dezvoltare a marilor depozite
de aer.

se interesau de încălzirea și pe care nu-i pot nominaliza,
sau mărturisit că era vorba de opiu.

— Excludem deci posibilitatea unor afaceri personale ale
vreunui pilot.

— Imposibil. Cum ar fi putut un pilot să înceară jumă-
tate de avion fără aprobarea șefilor lui? Jumătate de avion
nu este un pachet de țigări sau de stupefianți care poate fi
ascuns foarte ușor în buzunar.

— Ce rațiuni au determinat organizarea acestui trafic de
către C.I.A.?

— Personal cred că pentru a procura resurse financiare
și a evita solicitarea de subvenții autorităților de la Washington.

Mărturisirea lui Marcel Del Rosario să fie doar fructul
unei fantezii? Un conducător al Biroului american pentru nar-
cotică, cea mai puternică poliție antidroguri din Statele Unite,
a declarat nu demult: „Nu exclud că C.I.A., din motive po-
litice interne, să fi acceptat tacit să faciliteze transportul opiu-
lui. Exclud însă ideea că s-a apucat să facă trafic de stupefianți
pentru a-și procura fonduri”. Totuși, acuzațiile lui Marcel Del
Rosario au fost întărite de altele. Cele mai interesante au avut
ca protagonist un tânăr cadru universitar american, Alfred Mac
Coy, autorul unei cărți — se spunea că serviciul secret a în-
cerat să-i împiedice apariția — în care definește foarte ex-
plicit C.I.A. „complice” în traficul cu opiu pe întinsele teri-
torii ale sud-estului asiatic.

Dezvăluirile lui Del Rosario și Mac Coy și dezmințirile
succesive făcute de organizația de spionaj au condus la un
rezultat unic: cererea mai multor membri ai Congresului de
a fi inclusă în buget cifra oficială destinată C.I.A. și obligația
de a prezenta anual un document cu activitățile C.I.A. în lume
din care obține profituri. Ca de obicei, a fost o cerere care a
rămas fără urmărit. Și totuși, motivul: „În momentul în care
se vor face cunoscute cifrele finanțării de stat și sursele auto-
finanțării particulare, organizația își va pierde forța și pre-
stigiul în fața altor servicii secrete străine”. Prin urmare, tăcerea
de moment, nici un cuvînt despre viitorul C.I.A., unde, timp
de 25 de ani, au suferit milioane de oameni, omorîți, omorîți
tăcînd, au pus la adăpostul cenușii urzeli și comploturi. Și,
firește, întotdeauna au avut la dispoziție bani pentru a le putea
organiza.

Henry Roscoe Hillenkoetter, Walter Bedell Smith, Allen
Dulles, John McCone, William Raborn, Richard Helms, Wil-

liam Colby sînt oameni care, mai mult decît alții, au făcut istoria Agenției Centrale de Informații. Ei sînt „creierul”, „cel șapte magnifici” care au clădit această organizație aclamată și ridiculizată, temută dar și calomniată, adesea denumită „delineventul minor al politicii externe americane”. Instalați în biroul imens de la Langley, avînd în spate două steaguri, cel american și cel albastru al C.I.A., au alternat în timp pentru a examina rapoarte provenite din toate colțurile lumii. Din cînd în cînd și-au ridicat privirea pentru a consulta marea hartă geografică de pe peretele din față. Apoi au apăsător pe un buton: „Atențiune, atențiune, vă vorbește șeful. Acordăm prioritate absolută acestor ordine...”. Și astfel, numai în cîteva secunde, au semănat în lume bucurie sau durere, bogăție ori mizerie, adevăr sau mister. Unii i-au numit „superspioni” alții, James Bonzii din Washington, iar unii, „industriași de scandaluri”.

Capitolul IV

Conducători și scandaluri

„Vă cer să faceți lumină asupra acestui episod. Și a atenția că, dacă cineva a greșit, este necesar să plătească”. Sînt are importantă dacă acel cineva este președintele Statelor Unite ale Americii, șeful C.I.A., ambasadorul sau un simplu agent. Aici nimeni nu pretinde că C.I.A. trebuie să aibă calități de prezență. C.I.A. este o instituție care trebuie să asume responsabilitatea propriilor greșeli.

Iată textul unei burăți de hîrtie, fără semnătură și dată, care, în dimineața zilei de 11 aprilie 1948, a circulat prin multe birouri ale Departamentului de Stat. Episodul la care se referă este următorul: în Columbia, Jorge Eliecer Gaitan, cel mai popular lider al partidului liberal columbian, fusese asasinat pe stradă sub privirea a sute de persoane. Crima a avut două urmări imediate. În primul rând, a dus la o schimbare de guvern în Columbia. În al doilea rând, a dus la o schimbare de guvern în Statele Unite ale Americii. Acesta este episodul care a dus la schimbarea guvernului în Columbia.

C.I.A. a fost pusă sub acuzare: cum de n-a prevăzut acest episod? De ce n-a intervenit pentru a evita asasinarea lui Gaitan? Acesta este unul dintre cele mai importante momente din istoria C.I.A. în Columbia.

Henry Roscoe Hillenkoetter, contingent 1897, amiral, ofițer în U. S. Navy din 1920, șeful serviciului secret american, a cerut să fie ascultat de un subcomitet parlamentar. Discuția, în prezența unui cerc restrîns de oameni politici și militari, a avut loc la 15 aprilie, la aproape șase zile de la evenimentele din Bogotă. Hillenkoetter a prezintă ca reper pentru C.I.A. și pentru orice întrebare, apoi și-a aprins pipa și a ținut acest discurs:

La CIA ? La 20 iunie 1950, la două zile...

Truman Fără îndoială că a fost vorba mai mult de o coartă
deci de o discuție. La ieșirea din Casa Albă, șeful serviciului
secret a improvisat o conferință de presă la care a afirmat:

„Așfel de atac și am atras atenția asupra lui

„înălțat membrilor unui subcomitei parlamentar. Ședința s-a

crea ce afirmase Hellenkoetter

mentii

vreime cît aveai posibilitatea să înlăturî pericolul

chiar dacă cite unul l-a acuzat de a nu fi fost ferm în semna-

sa o creadă, fără a o mai întreba ce face și pentru ce face un
amant lucru

După alita vreme, este greu de stabilit dacă rolul și

La 20 octombrie 1950

„ prezentat un document prin care nu se
agresorii ar fi putut să cu astfel de fapte pentru a asigura apa-
tarea centralei din Suifu și a altor instalații situate de-a lun-

„ am fi aflat în dificultăți serioase”

Smith a fost acela care a conferit membrilor serviciului
de spionaj american o structură paramilitară, disciplină de
numele „păstrării unui secret”, promovare în ierarhia profesio-
nală după merite și curajul demonstrat. Panatman impus la
exasperare? Probabil. Nu există nici o dovadă că Smith a or-
ganizat paravutarea pe imensul teritoriu al Chinei comuniste
a cel puțin o mie de agenți.

Ei bine, în cursul unei transmisii, crainicul postului, de
dio Beijing a trebuit să ananje: „Au fost uciși o sută zece

Nici unui inas n-a vorbit” N-au vorbit nici studenții John

arestați la 9 noiembrie 1952 și calificat, de

„organizație de spionaj a Statelor Unite”. Mai mult, du-
doi ani, cînd Smith nu mai era șeful CIA, citiva
exploitînd deviza acestuia „neagă, neagă mereu”

„evidenței”, au spus doar atât: „Downey și Fecteau erau funcțio-
nari civili ai armatei staționate în Japonia. Avînduși au fost
dați dispăruți în timpul unui transfer pe calea aerului din
Coreea în Japonia”. Nici o vorbă în plus, ca și cînd ar fi
trebuit să înțelegem „Aștia, doi spioni”. Minciuni, numai
minciuni ale propagandei chineze.

În sfîrșit, între afacerea grupurilor naționaliste din Bir-
mania, care pare să fie apogeul șietenies vulpești a lui Walter
Bedell Smith. O „afacere” în care și succesorii poate că au
avut de interpretat roluri secundare, însă în care Smith a
avut sigur rolul protagonistului în ceea ce privește atît con-
cepția, cît și desfășurarea ei, despre aceasta multe, inclusiv propo-
ziul guvern nu fund în cunoștință de cauză. Este tot aia de
adevărat că ambasadorul Statelor Unite în Birmania a a-
ti-un anumit mod, fiind în posesia unor informații și asi-
tă în timp ce realitatea, cu totul alta, CIA a în- recursese
cu abilitate.

Guvernul de la Rangoon și numea „bandiți”. Însă ei, cei
15.000 de oameni înarmați și instruiți, se considerau soldați
care respectă legile și codurile militare internaționale. Cine

stabilită

O zona largă din teritoriu, Birmania devenise teatrul de acțiune a unor bande care se ocupau cu răpiri și contrabandă de stupefiante. Guvernul birmanez a început să protesteze deoarece identificase pe responsabili acestor bande în rândul trupelor chino-nationaliste refugiate în Birmania. În scurt timp situația a devenit intolerabilă, stîrnind chiar preocuparea ONU. Aparea tot mai clar că cineva avea interes să potolească activitatea „soldaților bandiți”, să-i înfrumuzeze. Cine anu-

La începutul anului 1952, S.U.A. au numit un nou ambasador în Birmania, anume pe William J. Sebald, expert în probleme asiatice, fost mult timp la post în Japonia, executant scrupulos al dispozițiilor Departamentului de Stat. Înainte de a pleca la noul post, ambasadorul a cerut să i se precizeze care trebuie să fie atitudinea S.U.A. față de naționaliștii chinezi. I s-a răspuns că trebuie să adopte o atitudine negativă, deoarece aceștia nu se bazează de sprijinul S.U.A.

Incursiunile și operațiile de praterie ale celor 15.000 de oameni au devenit tot mai frecvente în întreaga Asie. Se vorbea de organizarea și puterea lor. De acest fapt era preocupată nu numai Birmania, care se temea de o lovitură de stat ei și alte țări din zonă, care au cerut oficial ca S.U.A. să intervină și să pună capăt situației.

Ambasadorul Sebald a trimis la Washington zece de memorii, dar de fiecare dată i s-a răspuns că nu se poate face nimic, deoarece problema este de competența Formozei, deci Formoza este cea care trebuie să se gîndească fie la retragerea celor 15.000 de oameni, fie la liniștirea lor.

Birmanii și R.P. Chinezii au acuzat în mod deschis S.U.A. de a fi adevărați favorizatori și finanțatori ai bandelor armate, documentînd că Statele Unite aveau tot interesul să-i sprijine pe naționaliștii atît pentru a menține dezordinea la Taiwan, cît și pentru a împiedica unirea Chinei.

Ambasadorul William J. Sebald a cerut explicații de la Washington. I s-a răspuns că Statele Unite nu au nici un interes în Birmania și că nu au nici un interes în Formoza.

Ambasadorul William J. Sebald a cerut explicații de la Washington. I s-a răspuns că Statele Unite nu au nici un interes în Birmania și că nu au nici un interes în Formoza.

șeful Statului-major al armatei birmane, generalul Ne Win, i-a apostrofat și i-a cerut să înceteze cu această tactică.

Istoria a arătat că Ne Win a avut dreptate în sensul că contactele cu „soldații-bandiți” erau ținute de cadre superioare ale C.I.A., fără știrea Departamentului de Stat. Walter Bedell Smith, șeful serviciului secret al Statelor Unite, n-a ezitat să-l discrediteze pe însuși ambasadorul țării sale și pe funcționarii Departamentului de Stat în numele unui slogan inventat de el: „secretul este mai important decît prestigiul”, și al altuia adoptat de la Niccolò Machiavelli: „scopul scuza mijloacele”.

Istoria nu a eliminat însă îndoielile ca Walter Bedell Smith a inițiat și a executat singur întreaga „operațiune Birmania”. Mulți experți au văzut în spatele lui Smith umbra lui Allen Dulles, adjunct al șefului C.I.A., care apoi a fost numit șeful acestui organism, la 10 februarie 1953, la 15 zile după ce Smith a fost desemnat ca subsecretar de stat, prim-colaborator al noului președinte al S.U.A., Ike Eisenhower.

Timp de zece ani, Allen Dulles a fost considerat omul cel mai puternic din Washington, adevăratul „manipulator” al politicii externe a Statelor Unite. În timpul activității sale i s-au dat puteri pe care nu le avu nici președintele Eisenhower. Spre exemplu, el putea să decidă cine să apară în fața comisiilor senatoriale de anchetă și, eventual, ce parte din depozitiile acestora putea fi dată publicității. Probabil că, fără un om ca Allen Dulles, C.I.A. n-ar fi avut niciodată un loc de prim rang între așa-zisele „guverne invizibile” care domină lumea.

— S-au dus vremurile lui Mata Hari, spunea Dulles. Astăzi munca noastră cere să citim, să interpretăm, să analizăm, să valorificăm. Se recurge la mijloace moderne, ca fotografia, electronica, aviația.

În parte, Dulles mintea. Este adevărat că el a revoluționat tehnologia de spionaj a C.I.A., dar spioni săi nu se ocupau în primul rînd de interpretarea și analiza informațiilor, ci erau preocupați mai ales de a se infiltra în alte servicii secrete. Abilitatea lui Dulles de a „implanta” agenți în momentul și în locul potrivit a rămas proverbială.

Fiul unui pastor presbiterian din Watertown, nepot al lui John F. Kennedy, în vremea căruia a devenit ambasador în Iran la Londra, frate cu John Foster (fost ministru de externe al S.U.A.), Allen Dulles, la vîrsta de 8 ani (s-a născut în 1893)

al Comisiei pentru energia atomică. Avea faimă de reactiv

teică dar victoria va fi obținută de cea care va ști să-și utilizeze

plăcarea materiilor prime. Pentru a dovedi că era de con

era adevăratul economist al „centralei” din Langley. Alții er

a găzducea înainte de toate în termeni financiari și acesta

Angajat de o

Început activitatea ca muncitor, su-

parte din acțiuni

care se ocupa cu fabricarea

printru altele, a devenit

și al unei societăți de asigurare.

Datorită competenței sale în proble

în 1959, la funeraliile lui Papa Pius al XII-lea. În 1962 exact

la un an după ce a devenit omul nr. 1 al C.I.A. a fost supus

unui interogatoriu de către Comitetul senatorial pentru For-
țele Armate. Motivul: legăturile sale cu industria petrolieră.
El a confirmat că este acționar la „Standard Oil of California”
cu o cifră de peste un milion de dolari. Ce semnificație politică
putea să aibă această declarație? Un singur om a furnizat o
explicație, acesta fiind senatorul democrat Joseph Clark, care,
enigmatic, a spus:

Orice american bine informat știe că societățile petoli-
here americane sînt profund implicate în afacerile politice din
Orientul Mijlociu și că, la rîndul său, C.I.A. este la fel de ames-
tecată în aceste afaceri din Orientul Mijlociu.

Un joc de cuvinte o frază care se vrea misterioasă pînă
la un anumit punct.

John Alex McCone zîmbea foarte rar. „Cînd zîmbește însă,
măturarea un colaborator, este cazul să intri în gardă”.

Îl admira enorm pe John Kennedy și nu pentru că preșe-
dintele îi dăduse mina liberă ci pentru că se adresase agenților
C.I.A. în următorii termeni:

— Aveți o soartă îngrată. Succesele voastre trebuie să fie
trezute sub tăcere, în timp ce eșecurile sînt trimbate de presa
mondială.

Cu toată admirația, l-a înfruntat de mai multe ori pe
Kennedy în probleme privind Vietnamul. McCone avea o idee
fixă.

Domnule președinte, oricum, ne aflăm la răscruce. Sau
distrugem regimul de la Hanoi cu o singură lovitură, recurgînd
la arme nucleare, sau mai bine plecăm din Vietnam.

După asasinarea lui Kennedy și-a schimbat însă părerea.
A afirmat că pentru a salva onoarea și a nu avea și alte piet-
deri, ar fi mai bine „să ne facem bagajul și să ne retragem din
Vietnam”.

— Acum, se adresa el lui Lyndon Johnson, succesorul lui
Kennedy, mă opun bombardării Vietnamului de Nord. Am în-
formați de primă mînă.

A trimis apoi un raport secret Departamentului de Stat.
„Bombardamentele, scria textual, nu au avut menirea de a-i
demoraliza pe nord-vietnamezi și nici să le zdruncine credința
în cauza lor. Fiecare zi, săptămîna, ceas măresc presiunile
pentru ca noi să punem capăt bombardamentelor. În această
operație, timpul lucrează împotriva noastră. Prevăd noi cereri
de creștere a efectivelor, care nu vor putea însă îmbunătăți
material posibilitatea victoriei. Ne aflăm în imposibilitatea de

u lupta în jungla care nu ne asigură victoria într-un efort mi-
itar din care, pe zi ce trece, vom scăpa foarte greu".

Evenimentele ce au urmat au demonstrat că McCone avu-
sesse dreptate: dacă în 1965 ar fi fost ascultat, Statele Unite ar
fi putut evita șapte ani grei de război și ar fi salvat mii de
vieți omenești.

Înt-o bună zi s-a auzit că McCone ar fi plecat de la CIA.
La început, nimeni nu era dispus să creadă. A apărut apoi con-
firmarea Casei Albe și surpriza a fost enormă, nu fiindcă
McCone ar fi fost deosebit de agreat sau fiindcă sub condu-
cerea lui, serviciul secret american s-ar fi ținut departe de în-
trigi și conspirații internaționale, ci pentru că el s-a arătat înto-
deauna omul care a vorbit deschis, fără reticente. Surpriza
a fost și mai mare, ajungând la unii până la indignare când
Johnson a încredințat conducerea CIA unui viceamiral „la
odihnă", William Francis Raborn, contingentul 1905, expert în
balistică, fost șef adjunct al Statului-major al flotei din
Atlantic. Un tip tăcut, rigid, grosolan în relațiile publice și,
aparent, de o joasă cultură.

De ce a fost investit Raborn? S-a vorbit că Johnson, fie
dintr-o anume neîncredere în persoane instruite, fie din cauza
șocului suferit în urma asasinării lui Kennedy, a preferat să-și
oprească privirea asupra unei persoane care a fost întotdeauna
străină ambianței serviciului secret.

Scutita carieră a lui Raborn, puțin peste un an din
a 1950, era, după Hillenkoetter, Smith, Dulles și McCone, a
început cu două „incidente" zgomotoase. Ambele s-au petrecut
la începutul anului 1950. În primul, Raborn fusese în
lalt după-amiaza.

Primul, în timp ce Raborn pronunța formula de credință
în fața Senatului, el a spus: „Eu cred în Dumnezeu și în
crezula un document neobișnuit în care erau înscrise numele
și funcțiile principale ale tuturor agenților CIA. În al doilea
moment, pe Raborn l-a surprins un agent CIA care se afla
de necredință, însă el l-a acuzat că este un agent străin.

A doua zi, Raborn a fost în fața Senatului și a spus:
„Eu cred în Dumnezeu și în crezula un document neobișnuit
din Washington s-a răspândit repede știrea că Raborn li pre-

zentase lui Johnson, cu câteva zile înaintea jurământului, o in-
formare falsă, superficială și incompletă asupra stării de fapt
din Republica Dominicană. Iată de ce președintele găsisse opor-
tun să nu zăbovească și să intervină. Era însă o adevărată Ra-
born autorul acelei informări sau vreunul a introdus-o lui
Johnson prin obșniștul „canal secret" războinilor se pe Ra-
born?

Victimă sau nu a unor elemente care operau în sinul ace-
leiași CIA, un lucru este cert: William Francis Raborn nu
s-a putut ridica niciodată la înălțimea misiunii ce i-a fost în-
credințată. Nu au greșit cei ce au văzut în toate acestea o atitu-
dine intenționată pentru a atenționa celelalte servicii secrete
și a încerca să acrediteze ideea că, având la îndemână un astfel
de șef, CIA nu mai putea fi puternică și eficientă așa cum
se spunea. În fine, oricum am lua-o, este o chestiune de
violență. O violență diabolică, fiindcă a-ți reproșa de la naști-
tă până la completa ignoranță, pare aproape imposibil. Iată
mărturisirea ziaristului Joseph Kraft:

— Se vorbește că, în timpul unei reuniuni, amiralul Ra-
born a confundat denumirea unor națiuni și personalități po-
litice străine. Se mai spune că sfaturile lui aveau mereu o
slabă legătură logică cu problemele din competență. Se mai
afirmă, de asemenea, că a ajuns să prezinte cu titlu de nou-
tate chestiuni pe care le discutasese cu cinci minute înainte.

Un fost colaborator al lui Raborn a făcut următoarea de-
clarație unui cronicar de la News-week:

— Amiralul a întrerupt o reuniune pentru a cere semnifi-
ficația cuvintelor oligarhie. Toți cei prezenți au rămas înmărmuriți.
Cum este posibil să discute probleme privind diferite
națiuni de pe glob când cel care trebuie să te sfătuiască și să
te lămurească nu știe nici măcar ce înseamnă oligarhie?

Cel vizat a reacționat cu greu la criticele și anecdotele
umoristice care circulau pe scama lui. De fiecare dată se li-
mita să repete că întreaga sa atitudine reflecta fidel voința
președintelui: mină de fier împotriva birocrației, discuții li-
mitate indiferent de persoană, administrație rigidă și contro-
lată. Oare aceștia li aduceau grațiile lui Johnson? Pentru
început da, apoi președintele a renunțat la el cu aceeași atitu-
dine enigmatică și misterioasă care li caracterizase și în mo-
mentul numirii acestuia. Lui Raborn li se conferi obșniștul me-
dalie de recunoaștere „Pentru merite în favoarea statului" și
li se adresa obșniștul „bravo" pentru atare merit dovedit fătă

de drapelul american. El nu s-a angrenat în polemică. Cu un suris, o încinare și o stringere de mână a spus:

Mă reîntorc la „Aeropot General”, industria tunurilor și nutraierelor (care îmi este atât de dragă. Credeți-mă, mi-e imposibil să ignor această chemare.

La 30 iunie 1966 Johnson l-a numit la comanda C-130 pe Richard McGa. rael Helms.

Înalt de un metru optzeci și opt, părul negru și lins, născut la Saint David, cartierul cel mai elegant de la periferia Philadelphiei, la 30 martie 1913, a frecventat „Williams College” și a devenit membru al „Phi Beta Kappa”, o confederație studențescă americană a cărei titlatură cuprinde inițialele studenților grecești „Philosophus Bion Kybunetes” (Filozofia este călăuză vieții).

După terminarea studiilor a plecat în Germania în calitate de corespondent al agenției de presă „United Press”. Transmisurile sale de la Ompada de la Berlin din 1936 au fost apreciate de americani ca fiind excepționale. „Lovitura” care a trezit cea mai mare senzație a fost însă un interviu în exclusivitate cu Adolf Hitler. În 1937, „Times” din Indianapolis i-a oferit un contract foarte avantajos. Helms l-a acceptat. În 1939, a abandonat ziaristica în favoarea publicității. După o săptămână de muncă a fost numit director național pentru publicitatea făcută de „Times”.

În timpul celui de-al doilea război mondial s-a înrolat în marină ca agent special al OSS, vechea organizație de spionaj a Statelor Unite care a precedat CIA. L-a pasionat atât de mult noua activitate, că n-a vrut să se mai întoarcă la publicitate, nici la ziaristică. În 1947, când a dispărut OSS și s-a născut CIA, Helms, pentru abilitatea sa și spiritul întreprinzător, a fost printre puținii integrați în organizație. În același timp i se prevedea o carieră rapidă și excepțională. În schimb, mai mulți ani a fost nevoit să se mulțumească cu rolul de „eteru secund”, mereu văduvit de personalitatea diversilor Dulles, Smith și McCone, care se pricepeau poate mai puțin în ale spionajului, însă erau cu certitudine mai ageri în raporturile cu „oameni de valoare” și știau să se descurce mai bine în afacerile tenebroase ale politicii americane.

În 1950, Richard Helms a crezut că îi va fi încredințată conducerea sectorului proiecte din CIA, de care depindeau toate activitățile clandestine. Allen Dulles, în schimb, l-a preferat pe Richard Bissell, dăruit în economie, înăscănat cu zbo-

runile aviației U-2 pe teritoriul 1-ului Statelor. O șansă a mai avut în 1962, când Bissell a părăsit serviciul, împreună cu același Dulles, ca urmare a insuccesului invaziei Cuba de către adversarii lui Fidel Castro fugiti în străinătate. Dar, și de această dată, noul șef al CIA, John Alex McCone, l-a preferat pe Lyman Kirkpatrick, în vârstă de 50 de ani, luental în litere, poliometric, nevoit să trăiască încă din 1952 pe un scaun cu rotile.

În 1965, se părea că Lyndon Johnson se va opri asupra numelui său ca înlocuitor al lui McCone, însă, cum am văzut, alegerea s-a fost favorabilă lui William Francis Raborn. Adepții lui Helms au început să protesteze. Mulți dintre colaboratorii săi au răspândit vorba că n-o să ajungă niciodată omul nr. 1 al CIA, deoarece factorii politici se temeau de o conducere cu caracter dictatorial. Care era motivul? Helms avea un serios ascendent asupra agenților și funcționarilor organizației pentru simplul fapt că el se ridica de jos, solidar, și nu ezitase să-și atragă antipatia unor Smith, Dulles și McCone (când era vorba de a susține acțiunile unui spion).

Supărarea și vociferările au ajuns la urechile lui Johnson. Președintele, la început, a încercat să le închidă gura dînd o șansă lui Helms are acces la Casa Albă, împreună cu șeful de cabinet. Helms găsește că este oportun. Dar cu aceasta a înrăuit. Președintele a fost repede interpretat. De aceea Johnson, „salvat” și de providența „demisie” a lui Raborn, n-a mai ezitat și l-a numit pe Helms director al CIA, primul om crescut în organizație care a ajuns la conducerea ei.

Astfel a început, poate, administrarea cea mai grea și mai alertă din istoria spionajului american de după război. Foarte multe evenimente. Să ne reamintim câteva: loviturile de stat în Grecia, în Chile, și în Kampuchea, conflicte în Vietnam și în Orientul Mijlociu, răscobile și atentate în Africa, finanțarea clandestină a unor grupări politice în Europa și Asia, permanente crize de guvern în multe țări din America Latină, dislocarea unor militari și înlocuirea lor cu alții în orice colț al lumii.

Oamenii lui Helms, ca dealtfel și cei ai lui Hillenkoetter, Smith, Dulles, McCone și Raborn, au fost prezenți peste tot. Nu rămîne decît să vedem ce rol au jucat: o sarcină foarte grea, deoarece, în 25 de ani, CIA nu a recunoscut niciodată oficial că ar fi realizat ostfel de acțiune. Și nu trebuie să ne

În scop de demnitate

derat invulnerabil la un moment dat După părerea citorva
se, și Nixon, care îl confirmase,

nu este invulnerabil. La 5 noiembrie 1971, Richard Nixon,
ridicat pe Helms la rangul de director general, însă l-a rupt
de cîteva „responsabilități operative”. Deputatul George H. Ma-
hon și Lucien H. Nedzi, membri ai unei comisii de control, so-
cărîră imediat nedumeriți dacă aceasta însemna o promo-
vare sau, mai degrabă, o desăcinară Postul lui Helms în
„centrală” de la Langley a rămas vacant aproape un an. Într-o
Walters, zis „Dick”, în vîrstă de 55 de ani, înalt de 1,82 m.
general de corp de armată.

La 8 decembrie 1972, Richard Helms a părăsit definitiv
serviciile secrete americane. Nixon l-a numit de fapt ambasa-
dor al Statelor Unite în Iran, o națiune legată de C.I.A. pr-
tee învinuîră, pentru a-i fi salvat, în 1953, tronul lui Reza
Pahlavi de complotul primului ministru, Mossadek. Și de
echivalență, practic, cu o „debarcare”. Liniște deplină născu-
tă, asupra motivelor. N-au lipsit, în schimb, observațiile zvonuri și
indiscreții. Cele mai răutăcioase guri au emis ipoteza relor
„două copii de banană” pe care a alungat Helms.

Prima ar fi din perioada cînd s-a aflat de „spravi”, „be-
retelor verzi” - corp special organizat de serviciul secret
de la Saigon în timpul războiului din Vietnam - care au ucis,
fără a fi judecați, un agent acuzat de a face jos dublu. Cine a
semnat ordinul de execuție? Cîteva au invocat generali ai
armatei americane, fără însă să se pronunțe nume sau pre-
nume Robert Marcano însă, prezumtiv participant la uciderea
agentului, a vorbit de „un funcționar din Saigon al C.I.A.”
Indignarea pe care a produs-o această declarație în Ame-
rica a fost enormă. Cîteva ziare au scris în acea perioadă că

Este responsabil Richard Helms în această privință?

17 iunie 1972, ora 2 și 30 minute O noapte foarte fru-

tor

Etajul șase fusese închisat în întregime de Partidul De-

democraților ce-l va înfrunta pe Nixon va fi senatorul Hum-
phrey sau senatorul McGovern.

Ei bine, la ora 2,30 fix, Frank Wills, în vîrstă de 24 de
trot. Ajuns la etajul șase, acela cu birourile Partidului Demo-
crat, a remarcat că incuetoarele ușii erau blocate cu o bandă
tori și au intrat. Acum cotrobăiesc prin toate și, pentru a evi-
ta greutățile la ieșire, au blocat zăvoarele incuetoarelor cu bandă
unul singur. Voi chema FBI-ul”. Cu pași de pisică a ajuns
la un telefon de la parterul clădirii, a format numărul cen-
după opt minute și, cu pistoalele în mînă, au pătruns în bi-
touriile respective.

— Miinile sus! au ordonat ei.

Nu trageți, ne predăm! au răspuns în cor cei cinci,
toti în cămăși, cu miinile acoperite de mănuși de cauciuc sur-
prinși în timp ce umblau în jurul citorva aparate telefonice.
Jos, pe parchet se aflau patru șperale, un aparat de filmat
de 35 milimetri, patruzeci și cinci bobine de film și cîteva
aparate electronice de precizie pentru ascultarea convorbirilor
În buzunar, în portmoneul de piele al unuia dintre ei se aflau

ordonat, 5500 dolari în bancnote de 100, 500 și 1000 dolari. Șeful echipei F.B.I. le-a ordonat

— Repede, cu toți la centrala F.B.I.

În birouri a rămas doar paznicul Wills, nedumerit cu ni-
credută și tentat să-și răspundă : „Ce fel de hoți or fi ăștia !

De fapt, erau „hoți speciali”. Adevărul s-a aflat două zile
mai târziu. În dimineața zilei de 16 iunie, patru bărbați s-au
prezentat la Watergate. Fiecare avea în mână câte o servietă
pievăzută cu incuetoare specială. Au urcat în apartamentul re-
ținut cu o săptămână înainte și nu s-au mai arătat deloc nici
la prinz, și nici la cină. Mai mult, ferestrele apartamentului au
rămas închise și draperiile lăsate, iar pe ușă atârna un carton
pe care se menționa : „Nu deranjați !”

Nimeni însă nu și-a făcut probleme. Watergate este an-
dona unui oraș, unde unul vine, altul pleacă. Este imposibil
să-ți controlezi pe toți.

În noaptea de 17 iunie, către ora unu, cei patru au ieșit pe-
rind din apartament. Afară îi aștepta o mașină cu sofer și zece
de scule în stulul lui „James Bond” : radioemitoare-recep-
toare, mânuși chirurgicale, aparate de fotografiat și filmat,
șperacle pentru efracție și foarte moderne semnalizatoare elec-
tronice. Fără să scoată vreun cuvânt au plecat către arpa
dreaptă, au aplicat banda adezivă neagră pe incuetoare și, cu
deosebită vigoare, s-au așezat pe „treabă”, deschizând toate
incuetoarele de siguranță, fotografiind unele documente, retro-
bairnd prin fișiere și coșurile de hirtii. La ora 2,30 erau deja
gata să transmită câteva date unui invizibil radioreceptor ma-
nșinat afară de altii complici. Însă iată că apare istetul gardian
Wills și acei nesuferiți de la F.B.I. Adio „muncă” !

Cine erau cei cinci ? Cine le-a cerut să facă spionaj în
birourile Partidului Democrat ? În noaptea aceea, imediat după
arestarea celor cinci, au avut loc și alte fapte. În camera nr.
723 de la Howard Motor Lodge, un hotel de lux vizavi de
Watergate, se aflau doi bărbați care, dotați cu aparatură elec-
tronică specială, puteau asculta tot ceea ce se petrecea pe o
rază de 500 de metri.

Ei au fost primii care au aflat de descinderea poliției, de
arestarea celor cinci și transferul lor la centrala F.B.I. Ei se nu-
meau Howard Hunt, 50 de ani, oficial fost șef al C.I.A.
pentru ca fi o sursă de informații pentru aș Nixon,
George Gordon Liddy, 42 de ani, membru al comitetului pentru
republicani la Nixon.

Hunt a spucat telefonul, a format un număr și a spus

— Hăieții au fost prinși !

De la relălat capăt al firului, interlocutorul i-a răspuns

— Fiu calnu lăsați pe mine !

Iată numele presupusului „interlocutor” : John Mitchell,
prieten cu Nixon, președintele comitetului pentru realegerea
acestuia.

În acest timp, la postul de poliție, cei cinci nu vroiau să
facă declarații, ci ofereau câteva generalități false. Funcțio-
nari care îi interoga aveau impresia că aceștia căsău să chitige
timp. Nici nu se așteptase să-i identifice altă de ușor, iată
identitatea : Bernard L. Baker, operator imobiliar din Miami
în 1961 agent al C.I.A. pentru recrutarea de voluntari, în ve-
dere de debarcarea în Cuba. Eugenio Martinez, colaboratorul lui
Baker, informator al C.I.A. în rândul țigărilor cubanezi
denți în America Centrală, Vughio G.

expert al serviciilor de secrete ale C.I.A., sosit la Watergate
seara târziu.

În seara zilei următoare, la ora 21, Robert Woodward și
Carl Bernstein, doi croniciști, în vârstă de 30 de ani, de la
„Washington Post”, au telefonat la F.B.I. pentru a afla dacă
sînt nouăți.

— Nimic deosebit, le-a răspuns centralistul — doar cinci
hoți surprinși noaptea trecută în birourile de la Watergate.
Cei doi au raportat șefului grupului de croniciști care i-a
sfaturat

și dacă lucrurile mîtos urf ? Mergeți și cercetați puțin.

Woodward și Bernstein au sosit la F.B.I. chiar în timpul
interogatoriului lui McCord. Namele, foarte cunoscut, le-a tre-
zit suspiciuni. S-au întors la redacție, Șeful cronicarilor a
vorbit cu redactorul șef, acesta cu directorul. Directorul a
trezit-o din somn pe doamna Katherine Graham proprietara
lui „Washington Post”.

Reunianța a ținut pînă la ora cinci, dimineața. S-a hotărît
să apară în ultima ediție a ziarului un articol pe trei coloane
cu titlul „Spionaj politic la Watergate”. Organizatorii acțiunii
de spionaj erau republicani ?

La 19 iunie, două zile după întimplare, Nixon a afirmat

— Casa Albă nu are absolut nimic comun cu acest in-
cident.

La purtătorul său de cuvânt, Ziegler, a vorbit despre „acuzarea unei minți criminale”. Evenimentele însă s-au petrecut în jurul lui Nixon, care a fost ales de către comitetul prezidențial al comitetului electoral „din motive de familie”. La 31 iulie, „Washington Post” a scris că în contul unuia din cei cinci arestați fuseseră depuși 25.000 de dolari cu destinație pentru fondul electoral republican. La 15 septembrie, cei cinci arestați la Watergate și cei doi de la hotelul Howard Motor Lodge au fost încredințați pentru furt prin efracție și deținere de material electronic.

[illegible]

1. Prin acordul reprezentanților
 de stat, se pot încheia acorduri
 de colaborare, de cooperare
 Republicii România cu țările
 Nucleare, în scopul asigurării
 înaltului nivel de securitate
 în domeniul energiei nucleare
 și al protecției mediului
 pentru a evita orice
 consecințe negative
 asupra sănătății
 umane și a mediului
 înconjurător.
 2. În scopul asigurării
 cooperării între
 izbucnirea scandalului, de
 șta. alegător

prin Berlin, la numai 100 de metri distanță de o stație radio americană.

În tunel, 24 de ore din 24, lucrau în schimburi opt spioni. Ei stăteau comod, înșirați pe fotolii, jucau cărți, beau și fumau sub lumina cîteva lămpioane cu gaz. Unul din ei, cu căștile la urechi și cu un blocnotes în față, auzea pînă și cășcătul celor din sectorul oriental al Berlinului.

Totul a mers bine timp de șase luni. Dar, într-o zi, spionii cu căștile la urechi, cu blocnotesul în față și creionul în mînă, nu mai auzi nimic. Iși chemă șeful, respectiv pe omul înalt, slab și cu ochelari fumuri. Acesta manevră cîteva secunde aparatură de interceptare și ordonă tăcere.

Ne-au descoperit. Rușii nu vor mai folosi aceasta linie mică, pentru a comanda brișele de la bar.

După o jumătate de oră, șeful a (înut o ședință, în cadrul căreia a vorbit mult și a licheiat cu aceste cuvinte:

Să nu uitați că sînteți specialiști în radiocomunicații. Vă acord o perioadă de odihnă. Să știți însă că veți reîncepe treaba cu de cuind.

În anul 1956, în cadrul unei sesiuni a Comitetului Central al Partidului Comunist din România, s-a discutat despre activitatea spionilor americani în România. S-a decis să se ia măsuri pentru a se evita astfel de incidente în viitor.

La cel de-al XX-lea Congres al PC US, (24 februarie, 1956) a fost condamnat cultul personalității lui Stalin. CIA, după 10 zile și-a propus să facă tot posibilul pentru a intra în posesia informațiilor care ar putea să dăuneze poziției lui Stalin. Cu principalii colaboratori, spunându-le că cine va reuși să facă acest lucru va primi o copie a raportului.

În ziua următoare, zece spioni au plecat în același moment din România. Ei erau în posesia informațiilor necesare pentru a putea intra în posesia informațiilor care ar putea să dăuneze poziției lui Stalin.

În gol N-a găsit pe nimeni care să trădeze, nici măcar pentru bani, și atunci a plecat în Iugoslavia, unde se mai afla deja un agent. În cele din urmă, spionii americani au reușit să facă rost de o copie a raportului. Prin experții săi, Dulles a falsificat raportul și a introdus în text încă 32 de paragrafe în care se spunea tot ce poate fi mai rău despre unii șefi de guverne din țările neutre.

La 3 iunie Dulles și-a convocat principalii colaboratori, cărora le-a luminat rite o fotocopy din raportul trucat, dîndu-le instrucțiuni de a-l face să circule pe sub mînă în toate țările lumii. Imediat după aceea a avut loc o discuție violentă între Dulles și fratele său, secretarul de stat, pe tema ce ziar american ar trebui să publice documentul. Alegerea a căzut pe „New York Times”, care la 4 iunie, a apărut cu un amplu articol pe prima pagină. Dulles susținea că „atunci” n-a fost patronată de CIA, dar toată lumea a înțeles că era o minciună grosolană. Adevărul a ieșit la suprafață abia în 1963, cînd Kurt Weber, judecător la un tribunal federal, a condamnat la lungi pedepse privative de libertate pe trei foști spioni ai Serviciului de Informații din RFG, care mai înainte facuseră parte din „Organizația Gehlen”.

Reinhard Gehlen, fost general al lui Hitler, a pus la dispoziția CIA, arhiva proprie și organizația sa de spionaj și, împreună cu oamenii săi, s-a instalat la Pullach, în apropiere de München, a declarat că ei și Dulles au fost primii care au „pîndit în Occident raportul pastografat al lui Hrusciov”.

După revelațiile lui Gehlen, CIA, a putrat o tăcere deplină. N-a intervenit nici măcar pentru a da o dezmințire. Dealtfel, ce rost ar mai fi avut dacă „operația” s-a dovedit pozitivă și a fost apreciată favorabil de majoritatea oamenilor politici americani?

Totuși, descoperirea că CIA n-a ezitat să folosească oamenii ca Reinhard Gehlen s-a făcut curiosi pe unii din Departamentul de Stat, care au început să se întrebe cine erau în fond cei care au furnizat informațiile. CIA au răspuns evaziv, spunându-le că „nu este de serviciu”. Cîteva zile au scos la lumină zilele unele declarații mai vechi ale lui Dulles, care, la începutul mandatului său, afirmase că principalele surse de informare în Europa sînt din partea CIA.

Ei treceau sub tăcere infiltrația agenților CIA în alte servicii secrete, raporturile stabilite între CIA și unele guverne,

legăturile sale cu marea industrie, cu sindicatele, recrutarea de tineri din țările Europei Occidentale, țări importante din punct

de vedere militar sau economic, ca NATO și Piața Comună, sau pentru că pe teritoriile lor erau amplasate baze militare americane. Abia în 1970 și 1971, dar mai ales în 1972 și 1973, a fost posibil să se reconstruiască unele manevre ascunse, să se descrie ceva din mozaicul activității CIA, să se stabilească până unde este vorba de fantezie și unde începe adevărul. Dar este un adevăr, care în unele cazuri trebuie privit cu aproximație. Cînd este vorba de servicii secrete, deseori, nu ajungem cîncez de ani pentru a descifra unele evenimente. La CIA, după cum se știe, a luat ființă în 1947, și abia are un sfert de secol de activitate.

La 12 septembrie 1965, generalul Charles de Gaulle a anunțat retragerea Franței din NATO. Informația, ajunsă la „centrala” CIA, nu a surprins pe nimeni. Se aștepta la aceasta încă cu un an înainte. Unul lucru ce a urmat a fost un text cifrat, trimis de la Washington rezidentei din Paris. Textul era acesta: „Generalul va acționa de aici înainte pe cont propriu. Intensifică controlul SDECE. Trebuie să fie urmărit cu atenție. Cît de curînd n-o să mai fie aliatul nostru.”

SDECE este serviciul de spionaj francez. Pînă în acel moment, între SDECE și CIA, n-au fost raporturi de simpatie și colaborare deosebită, dar, atîta timp cît făceau parte din aceeași organizație militară, în sinul Alianței Atlantice, nu se puteau ignora. Deseori și-au dat mina, dar cu dinți strîși. Deci, acei telex însemna pentru agenții americani din Paris că, peste puțin timp, se vor juca de-a „șouetele și pisca” cu colegii lor francezi.

În februarie 1966, de Gaulle a confirmat hotărîrea din septembrie 1965, adică, să se retragă din NATO. De atunci, relațiile dintre Franța și Statele Unite au rămas înghețate. De atunci, serviciile de spionaj au observat, într-adevăr și au amenințat cu represalii, Cei de la CIA, nu s-au lăsat însă să se lăture de la metoda, pentru a cere explicații, le răspundeau:

— Nu vă îngrijorați, noi sîntem pregătiți!

În ce anume consta această capacitate de confruntare nouă, situație în care, de atunci, se vorbea pe neașteptate, mai mult, pe baza amănunțită din țările membre ale NATO a crescut

ca număr. Cîli din cei „noi” erau agenți ai CIA. SDECE l-a luat în evidență și s-a liniștit. Cîteodată l-a mai prins pe cine unul și l-a închis. Dar au fost satisfacții momentane, de mică importanță între oamenii CIA și cei ai SDECE, rămînea în permanență o diferență esențială. Primit proveneau din universități, ceilalți erau militari de carieră. De o parte, deci, mentalitatea muleabilă și deschisă la orice schimbare, de cealaltă parte, rigiditatea cea mai severă. Faptele vor demonstra cum avea dreptate. Confruntarea cea mai serioasă nu s-a manifestat în probleme privind NATO sau raporturile militare dintre Franța și Statele Unite, ci pentru o afacere rare, începînd cu sfîrșitul anului 1973, s-a dovedit foarte important petrolul.

De cel puțin douăzeci de ani, SDECE considera Algeria ca o rezervă a Franței pentru furnizarea de petrol și combustibili, în general. Spionajul de Gaulle ajunsese să se laude în mod public că, din Algeria, nici o țară, în afară de Franța, n-ar putea să ia nici măcar un baril de țitei.

Însă majoritatea producătorilor din Algeria s-au unit într-un consorțiu și au încheiat un „contract unic” cu compania americană „Gulf Oil Corporation”. În 1960, vicepreședinte al companiei „Gulf” a devenit Kermitt Roosevelt, agent al CIA, celebru pentru salvarea tronului lui Reza Pahlavi, șahul Iranului.

Este adevărat că, pentru francezi, eșecul cel mai mare s-a numit petrolul, dar nu a fost singurul.

În luna iunie 1967, de Gaulle a declarat că Franța va rămîne neutră și că, în iminentul conflict arabo-israelian, nu va sta în nici pe o parte. A doua zi, 5 iunie, de Gaulle a fost rănit, generalul l-a chemat pe ambasadorul israelian, căruia i-a spus:

— Va fi val de voi dacă atacăți!

Apoi, cu tot protestul lui Moshe Dayan, a suspendat trimiterile la Tel Aviv a celor 50 de avioane Mirage, de mult timp comandate și în posesia statului israelian.

În sfîrșit, la 4 ianuarie 1969, generalul a extins interdicția asupra serviciilor vedete rapide comandate de mai înaltă clasă. După Noi proteste din partea lui Dayan, dar răspunsul lui de Gaulle a fost prompt. Embargoul se referea la tot tipul de armament nu se făcea nici o excepție.

În nopțile de 24 de embargou, vedetele s-au dispărut reușind, printr-o stratagemă să păcălească contraspionajul.

francez, S.D.C.E. a făcut tot posibilul pentru ca eventual
le blocheze în largul mării, dar n-a reușit. După 48 de ore,
navete erau în siguranță, escortate de avioane de vânătoare
israeliene spre portul Kishon. S-a vorbit de „renghiul” jucat
francezilor de Mossad (serviciul de informații) și de Shim Bein
(organizația de spionaj) a lui Dayan. Dar în cercurile bine in-
formate se discuta că vedetele au putut ieși din port deoarece
au avut o dublă acoperire — a agenților israelieni și a agenților
C.I.A., care au sprijinit operația cu năvazele navale americane
desolate în Mediterana.

Iată și ultima confruntare oficială, ce a avut loc în aprilie
1971. S-a numit „afacerea Delouette”, după numele pro-
tagonistului, Roger Delouette, un francez slab și elegant, a
fost arestat în S.U.A. în timp ce transporta cu un microbuz
44 kg de heroină. Fiind condus la F.B.I., a declarat că drogurile
faceau parte dintr-o „operație specială” a S.D.C.E.,
cărui agent era. Poliția americană a trimis o telegramă
cerind informații despre Delouette. Răspunsul a fost următorul:

„Dacă spionajul este o afacere, atunci trebuie să se înțeleagă că
francezilor o poartă ca urmare a vechii rivalități dintre
S.D.C.E. și F.B.I. Este o chestiune de orgoliu, nu de securitate.”

„Delouette s-a răsturnat în fața poliției americane și a spus că
Delouette s-ar fi vândut C.I.A. și a montat scandalul pentru a
se răsturnea.”

Indiferent care dintre ipoteze a fost adevărată, foloasele
au fost trase numai de C.I.A. În Franța, sute de oameni poli-
țieni au fost arestați și interogați. În Franța, scandalul a avut un efect psihologic mai mare chiar
decât în S.U.A.

„Timp de șase ani — din ziua în care generalul de Gaulle
ieșise din N.A.T.O. — oamenii C.I.A. au prevăzut și pregătit
această discreditație.”

„Ieșirea Franței din Alianța Atlantică a dus la creșterea
tensiunii între Franța și S.U.A. La Lisabona a început să cochetzeze cu Washingtonul.”

avionul prezidențial și, la 5 noiembrie 1971, s-a întâlnit cu
premierul portughez, Marcel Caetano, și a semnat un contract
de închiriere a bazei Lajes din insula Terceira, oferind 440
milioane de dolari.

Încheierea afacerii a plăcut atât de mult Lisabonei, încât
guvernul portughez a avansat și a doua propunere — de ce nu
s-ar crea și un N.A.T.O. de Sud, cu participarea Argentinei,
Braziliei, Republicii Sud-Africane, Statelor Unite și, desigur,
Portugalia? Apoi, iată și a treia propunere — de ce nu s-ar
include insulele Capului Verde, Arhipelagul din preajma Gu-
ineei Bissau într-un plan strategic de apărare față de o agre-
siune externă?

Și, spre a suscita interesul americanilor pentru arhipel-
agul în cauză, D.G.S. (Direcția Generală a Securității — ser-
viciul portughez de spionaj) a inventat în întregime un raport
sovietic, acționând apoi astfel încât acesta să fie interceptat de
C.I.A. În „raport”, pretinzând „agenții sovietici” insistau asupra
importanței militare a arhipelagului, propuneau instalarea unei
baze, programau o axă URSS — Cuba — Guineea și încheiau
cu această frază: „Când vom avea sub control Capul Verde,
calea spre Brazilia ne va fi deschisă.”

La propunerea privind crearea pactului N.A.T.O. de Sud,
Washingtonul n-a dat nici un răspuns.

La cea privind arhipelagul, a răspuns însă C.I.A., într-un
mod foarte simplu, îndreptând „raportul sovietic” anonim spre
sediu D.G.S. cu mențiunea: „Aici nu există nici un imbecil
care să-l creadă!”

A fost un act gratuit, fără consecințe. Serviciul secret ame-
rican a continuat însă să manifeste o slăbiciune pentru Portu-
galia și coloniile sale africane, fiind oricând gata să-și des-
facă batoarele pungi. Pentru care motiv? Încă cu opt ani în
urmă se spunea că C.I.A. hotărâse să-și finanțeze pe extremiștii
de dreapta pentru a putea conta pe ei, într-o zi, când situația
s-ar fi precipitat, ca în Brazilia în 1964.

Probabil că șeful „centralei” din Langley au fost cei care
l-au convins pe colegii de la Agenția Națională de Securitate să
colaboreze cu portughezii în operațiile de război din colonii
N.S.A., datorită faptului că C.I.A. pentru multele favoruri făcute,
nu s-a lăsat prea mult rugată și, o perioadă lungă de timp, a
furnizat trupelor lui Marcel Caetano informații provenite de
la baza de ascultare și transmisie „Kagnew”, de lângă Asmara,

în Enstreea, care intercepta comunicațiile radio ale insurgenților și le stabilea poziția exactă. Ar fi fost meritul bazei „Kagnew” dacă trupele portugheze ar fi reușit să curețe cu succes vastele zone ale Mozambicului și Guineei Bissau? Unele acțiuni s-au „încheiat” deplorabil. Spre exemplu, la 22 decembrie 1970, un comando de mercenari instruiți de ofițeri de la Lisabona și conduși de Juanario Lopes, un insurgent dezertor, a debarcat în Guinea-Bissau, în apropierea orașului Bissau. După o scurtă expediție, s-a lăchideze pe Amílcar Cabral, liderul insurgenților din Guinea și din arhipelagul Capului Verde.

Da, Cabral, din fericire, a scăpat de moarte.

Va fi ucis în aprilie 1973, când indigenii pierduseră deja înăuntru. Fernando Mondlane, comandantul lui FRELIMO (Frontul de Eliberare a Mozambicului). De ce aceste „exerciții” sumare, realizate prin trădare? Care este aici rolul serviciilor secrete?

În anul 1962, când mișcările revoluționare din coloniile portugheze luaseră amploare, s-a discutat despre un plan al Lisabonei, care prevedea posibilitatea înăbușării focarelor revoluționare, cu condiția de a-i identifica și a-i face inofensivi pe conducători.

Era, de fapt, o teorie inspirată de C.I.A. și propovăduită de oamenii săi în Extremul Orient, în America de Sud, chiar și în Congo, unde rolul spionilor americani în sprijinirea celor de la Brazzaville era amănunțit studiat. În Africa de Sud, portugheze sarcina de a „interpretă” și realiza această teorie a revenit DCS-ului, la Marea Cabral. De atunci, serviciile secrete portugheze au avut o misiune deosebit de importantă: să înăbușe mișcările revoluționare și să elimine pe conducătorii lor. În Guinea-Bissau, în Mozambic și în Angola, serviciile secrete portugheze au avut o misiune deosebit de importantă: să înăbușe mișcările revoluționare și să elimine pe conducătorii lor.

Într-o seară din februarie 1967, Luis Carrero Blanco, condeul de Franco, se afla la o cină în Spania. La masa sa se afla și un alt mare lider al Centrului de cercetări și investigații secrete, care era în acel moment pe pământ. Misiunea sa era să găsească și să elimine pe conducătorii mișcărilor revoluționare. Într-o seară din februarie 1967, Luis Carrero Blanco, condeul de Franco, se afla la o cină în Spania. La masa sa se afla și un alt mare lider al Centrului de cercetări și investigații secrete, care era în acel moment pe pământ. Misiunea sa era să găsească și să elimine pe conducătorii mișcărilor revoluționare.

religioasă spaniolă foarte bogată. C.D. controla situația, iar în spatele său se afla C.I.A. Washingtonul se preocupa la Madrid, de problemele apărării comune, iar, de altă timp, începuse să arhizionateze întreprinderi locale și să creeze agenții comerciale de import-export cu capital mixt, indispensabile pentru a controla îndeaproape piața Comunității Economice Europene. În mod automat invitația făcută de Opus Dei și de conducători săi moderați spre o mai largă cooperare pe plan european trebuia să eșueze. Din motive diferite invitația era respinsă alt de Washington, obișnuit de ani de zile să conștientizeze Spania ca un fel de Eldorado pentru industria sa, el și de Madrid, cărui nu-i convenea să-și piardă privilegiile ce derușeau din ea fi în contacte strinse cu capitaliștii americani. Iată de ce, în acea seară din februarie 1967, Luis Carrero Blanco a susținut că în Spania nu se va schimba nimic.

În aprilie 1970, devenind vicepreședinte al guvernului spaniol și conducător pe viață al C.D., Blanco l-a convocat pe San Martín, un locotenent-colonel ambițios, naționalist, mare admirator al lui Franco.

O stringere de mână, câteva cuvinte de circumstanță și o fraza adulatorie.

— O meritați din plin, Fel.

San Martín s-a trezit în mână cu o foaie de hârtie prin care era numit director al C.D., de activitatea sa trebuia să răspundă numai față de el, de Carrero Blanco. De ce această încredere? Pentru că Carrero Blanco era un om de încredere, un om pe care îl plăcea C.I.A. Pe lângă faptul că pe plan intern Carrero Blanco era un om de încredere, pe plan extern Carrero Blanco era un om de încredere. Carrero Blanco era un om de încredere, un om pe care îl plăcea C.I.A. Pe lângă faptul că pe plan intern Carrero Blanco era un om de încredere, pe plan extern Carrero Blanco era un om de încredere.

Într-o seară din februarie 1967, Luis Carrero Blanco, condeul de Franco, se afla la o cină în Spania. La masa sa se afla și un alt mare lider al Centrului de cercetări și investigații secrete, care era în acel moment pe pământ. Misiunea sa era să găsească și să elimine pe conducătorii mișcărilor revoluționare.

s-a impatimentat. Faruk suferea oare de vreo boală? Ce boala avea? Și de ce care nu s-a dus la piscină? Trebuia să verifice. Oriunde altul ar fi născocit cine știe ce combinații. Agentul însă a judecat la rece și a recurs la metoda cea mai simplă și cea mai sigură, fără să trezească suspiciuni nimănui. Știa că la ora 0,15 exact, Faruk se ridica de la masa ruletei și se ducea la W.C., deschidea întotdeauna aceeași ușă, intra, rămânea opt minute, apoi ieșea. Ei bine, agentul s-a dus la W.C. mai înainte cu cinci minute. La ora 0,10 a golit rezervorul de apă al W.C.-ului, după care a închis robinetul de alimentare. Faruk a intrat în W.C. și a rămas acolo până spre sfârșitul bombanții ceva, după care s-a întors la ruletă. Imediat omul CIA a descoperit că W.C. era gol și că apa din rezervor fusese folosită pentru băutură. Când a văzut că Faruk era, într-adevăr, bolnav și a trimis imediat un raport la "centrală"-din Langley.

... povestirea lui Blanco, marele priten al CIA, care va muri, în decembrie 1973, ca urmare a unui atentat terorist

stabilă ce atitudine va trebui să adopte Washingtonul, în cazul în care s-ar fi realizat alianța politicoasă de centru-sînghe anunțată de Aldo Moro.

PCI, ar pierde „o bună parte din control pe care îl are asupra Italiei”.
Evident că serviciul secret american n-a luat niciodată în serios această teză, din moment ce, așa cum s-a scris în mai multe rânduri, a încredințat un colaborator de încredere, respectiv pe George Meany, președinte al AFL — CIO, cel mai conservator dintre sindicatele americane, de a trimite fonduri bănești și alte ajutoare acelor sindicate italiene dispuse să se opună unitatii.

Unii comentatori politici au explicat că „este vorba de o intervenție de tip conservator, menită să mențină lucrurile așa cum sînt, dată fiind situația din Italia, care, deși instabilă, nu trebuie totuși să dea motive de îngrijorare imediate”.

Alți comentatori au adăugat că încăpăținarea CIA, de a sabota din umbra unificarea celor trei mari centrale sindicale italiene este asemănătoare cu acțiunea întreprinsă, cu multi ani în urmă, de CIA pentru a-l discreditat în fața lumii pe Enrico Mattei, președintele ENI, „vinovat” de a se fi opus monopolizării petrolului de către marile companii americane, de a fi acționat în direcția aprobării unei legi asupra extracției și comercializării combustibililor în Italia, apreciată ca fiind în valoare de 300 milioane de dolari, pentru că „a simpatizat” cu luptătorii Frontului de Eliberare a Algeriei, cu intenția de a încheia un acord comercial de îndată ce Algeria ar fi devenit independentă.

Cum se știe, Enrico Mattei, în octombrie 1962, în timp ce se afla la Milano, a fost asasinat în apropierea Pavia, unde ar fi fost surprins de o furtună violentă. Într-un articol publicat în 1963, în revista „The New Yorker”, se afirmă că, de atunci și pînă în prezent, s-au scris cărți și mii de articole, care încearcă să acrediteze ideea unui sabotaj.

„Moran-Saulimurat” lui Mattei precave de la CIA, în 1962, o stralagema, pilotul avionului a fost detronat în 1963, într-un hotel din Catania se ca... Dan Mitrione, unul din cei mai buni agenți ai CIA (il vom reîntîlni în Uruguay). Simple coincidențe? Opinia publică care s-a preocupat de

acest caz este împărțită în două „inocenți” și „vinovați”.
Lata ce spun primii: „Cercetările au fost foarte clare. CIA nu are nici un amestec în cazul Mattei. Este foarte omid să atune în spatele CIA, orice suspiciune de intriță în Italia, aceasta a devenit o obișnuință. S-a vorbit de CIA și în legătură cu moartea lui Giangiacomo Feltrinelli, pierim și în cazul asasinării comisarului Calabrese.

Întă acum ce spun ceilalți: „Cercetările au fost superficiale și n-au dat nici un rezultat, pentru că sabotajul aa acționat astfel încît să vadă o defecțiune mecanică Mattei, era pe lista dușmanilor CIA — Italia cu sovieticii, dorea ca în Italia să obțină succes forțele politice de centru stînga și că Feltrinelli CIA, avea de încheiat o societate — editorii italian se dezlănțuise împotriva imperialismului american mai întă în Bolivia, apoi în Europa”.

Supra acestor două teze s-a scris mult. Nu s-a reușit însă să se găsească adevărul. Un lucru însă este cert: în Italia, ca și în alte țări, CIA a început să execute „operați” politice, militare și economice. Cînd vorbim de „operați”, să fie clar că nu trebuie să ne gîndim neapărat la lovitură de stat și răsturnări de guverne de obicei, este vorba de mișcări în aparență neînsemnate, care însă, în timp, puse una lîngă alta, formează un mozaic permițînd luarea unor hotărîri importante, de perspectivă. Cum se garantează succesul unor astfel de operați?

Într-o zi, liderul sindical progresist, Walter Reuther a spus:

— Dacă exceptăm țările Americii Latine, cred altă țară nu s-a făcut atîta risipă de bani cum Italia.

Mai ales în perioada 1947-1966, CIA a manevrat în Italia cea mai mare parte din aceste fonduri americane. De cîțiva ani, după cum releva „New York Times”, s-au mai strîns balerile pungii. Și, pentru a demonstra acest lucru, ziarul american cita un episod în 1969 ambasadorul Statelor Unite în Roma, Arthur M. Schlesinger Jr., care, din punct de vedere diplomatic, cererea a fost transmisă lui Henry Kissinger pentru a o onora prin intermediul CIA. După lungi discuții, Kissinger, CIA, și însuși Nixon s-au opus. De ce?

Fletcher Prouthy, fost ofițer de aviație la Pentagon, care, timp de zece ani, a fost omul de legătură dintre militari și CIA, a explicat

Dana născut mea, lucrările s-au desfășurat într-o
solicită în întregime, dar o cere de la Washington. CIA este d
areeași plăcere, pentru că ea este cea care îl împinge pe Martin
De la Washington, la un nivel foarte înalt, s-a spus: „Nu”
„Pentru a nu se descoperi sau pentru că a considerat suma
prea exagerată. CIA a fost nevoită să se alature și ea la veri
dului lui Kissinger cokolose, probabil că acest lucru nu
e a convenat. S-a gândit că în Italia, era mai bine să lase
la ordine așa cum sunt, deoarece a văzut că o acțiune ar fi putut
sa provoque un dezechilibru al forțelor pe plan internațional și
să prejudicie o politică sa pe termen lung, respectiv politica
cu Moscova și Beijing.

Explicația lui Phoenix a convins însă numai până la un
anumit punct. După unii, realitatea ar fi alta. Din punctul
de vedere al CIA Italia ar fi suficient de controlată. De
ce fi inutil să se încheiatau alți bani. Eforturile trebuie
indepartate spre o altă resursă de informații și, de spionaj
de-a lungul întregii Mediterane și orice efort operativ trebuie
să fie concentrat în Grecia. Înșuși, Graham Martin a telegrafiat
la Washington spunând:

„Sunt căsătorit în casa cu un port italian în care
să dănoze șase nave și câteva mii de ofițeri și marinari cu fa
mă de lor. Vă rog să nu faceți nimic. Cu situația politică existen
tă azi în Italia ar fi absurd să cheltuiți alți bani și să adu
ceți alte nave.

Nici nu ajunsese telexul lui Martin la Washington, când
Henry J. Tasea ambasadorul Statelor Unite la Atena, s-a dus
la generalul Oluse Angeli și a semnat un acord pentru creș
terea unei baze maritime la Eleusi, în care să staționeze nave
de flota a șasea. Acorda, a fost confirmat la Washington de
comandantul marinei Statelor Unite, amiralul Zumwalt, care
a făcut membrilor Subcomisiei pentru Afacerile Europene, a
spus:

Faptul că am ales Grecia poate să sugereze ceva cu pri
vire la ideile meu politice.

Imediat amândoi pe care l-a întrebat:

Va dați seama anuale, cu acest acord cu Atena echiv
ă cu un puternic sprijin.

Zumwalt a răspuns:

Vă repet, am și eu ideile mele politice.

De ce? Așa CIA pornea în Mediterana? Săptămânat
din 1964, flota a șasea a Statelor Unite dispunea de baze în
Spania, Italia, Grecia, Cipru, Uniunea Sovietică și prin în
tinsă. Acum situația s-a schimbat, motiv pentru care a fost
pusă în aplicare „operația pactari”, referitoare la primul rând
la Grecia, considerată de experți ca „cheia la CIA”.
Washingtonului și au demonstrat, în iunie 1965, când
prin manevre subtile au determinat decesul a șasea mareșal,
la lămurire de care dispunea George Papadopoulos, apăsând
pe acesta de voturile Uniunii de Centru. De asemenea, a
pepede” a agenților americani au constituit o „forță” din
aprilie 1967, care va rămâne cunoscută în istoria abuzurilor
de joventura colonelului.

La 21 aprilie la ora 2 dimineața turcii au intrat în
stapinire Atena, au fost arestați sute de oameni politici, mi
litari au început să împună legea lor. La ora 1 fix, către
postului de radio a sosit un lung comunicat prin care se con
firma ceea ce părea să se realizase de câteva ore, anume că
se întâmpla de câteva luni armata și serviciile de poliție
până la un ordin se institua starea de asediu, pentru moment
se suspendau câteva articole din Constituție pentru care și
art. 18, care interzicea aplicarea pedepsei cu moartea pentru
infrațiuni politice. Evenimentele care au urmat sunt cunos
cute. George Papadopoulos a devenit șeful „jantelor colonelilor”,
regele Constantin a preferat să plece în exil și să nu se mai
amănâ în Grecia, au avut loc procese și epurări, au disparut
mii de oameni politici și au fost comise legi care fuseseră
măsurile studentesci au fost înăbușite în sânge, au avut loc
false atentate, nașterea pentru a lăsa dărmăm, regimul

Ce rol a avut CIA în lovitura de stat de la 21 aprilie
1967? Andreas Papadopoulos unul dintre exilați a declarat:

Grecia a fost primul exemplu de tactică sud-americană
aplicată de CIA în Europa.

Vă cum este în tradiția lor, agenții Washingtonului au fa
cut totul pentru a minimaliza participarea lor la lovitura de
stat. Citeva coincidențe ne fac să credem că, în noaptea de
21 aprilie, chiar dacă n-a participat, CIA a stat, a prevăzut
și a organizat totul.

Prima coincidență s-a spus că, în februarie Richard Bar
hum, prezumtivul agent al CIA care, în 1965, contactase
deputații Uniunii de Centru, s-a întors la Atena pe cheitai.

importante fonduri financiare.

A doua coincidență la 1 martie 1967, Andreas

ine. El a spus că amestecul S.H.A. în afaceri

reu că situația din Grecia nu era periculoasă

C.I.A. își mintea deci propriul guvern.

experti în afaceri
Universitatea din W.

„Grecia după cel de-a

dezasteri Cind citiva

politică

„agenți ai C.I.A. erau acolo

„a citeva zile după

„fotografii

„M. d. m. p.

„A. d. m. p.

„R. d. m. p.

„Pappa Foundation, prezumtivul agent al C.I.A.)

New York din Grecia după d.

la d.

— Grecii sînt adevărați patrioți, ar fi bine a și alte țări
să a imite

plomați americani, deși mențin raporturi strînse cu Palatul

dicapta. Aceasta explică motivul pentru care funcționarii ame-

ricani au insistat mereu asupra necesității unui rege „forte-

si C.I.A.”.

și C.I.A., i-a declarat lui Duho Palottelli, de la revista „Euro-

— Cu mulți ani înaintea loviturii de stat a colonelilor,

C.I.A. s-a ocupat intens de modernizarea armatei grecești, atră-

gind atenția că în Grecia trebuie aduse armele cele mai mo-

derne și eficiente, iar oamenii să fie antrenati și îndrumați, așa

Prouty a fost întrebat de ce crede că C.I.A. a acordat c

portanță, din punct de vedere strategic, și nu se putea concepe

ca ea să devină o țară comunistă

— fost petriolul

— Toți știu că Grecia nu produce petriol, dar cele cîteva

companii grecești posedă cele mai mari petroliere din lume.

Or, se știe că noi nu cumpărăm petriolul întotdeauna din țările

producătoare, ci îl cumpărăm de la petrolierele care n-l aduc

nu putem să cumpărăm petriol din anumite țări din care ne-ar

care C.I.A. s-a îngrijit mereu de înarmarea Greciei ca de sine

de C.I.A. a declarat Prouty.

— și proclama

de C.I.A. El a răspuns următoarele:

— Acest lucru era cuprins în plan. Proiectul s-a studiat

mult timp C.I.A. ca de acord și cu

cu mult timp mai înainte, dar a

deci, a mențina monarhia

noiembrie 1976 a avut loc un al treilea înalt nivel
de colaborare de înaltă calitate între
Papadopolis și elonien care a înfăptuit lustrarea de stat
în militari. Practic, dictatura și-a schimbat doar gradele
președinte, Fedone Gluzik, în om de paie și furiș personă.

retrăgându-l, omul negru, care se bazează de fapt pe
statul, nemărginit, imediat după înălțarea lui Papadopolis.

trăiește cu severitate pe „triumf, înalt nivel”

De C.I.A. / Omul născut de „centru” din Washington

am se spune a reușit să implimenteze și alți prieteni în nou
guvern grec

De ce C.I.A. și-a retras pe neașteptate sprijinul acordat
săptămânalului „Tempo” unui din „aristocrații” italieni care
trăiește în mijlocul evenimentelor din 25 noiembrie / spus

Capitolul VI

În Asia

Activitatea C.I.A. în Asia este ca un joc de șah, unde
statele de peentele. În 1958, Sigurdsson P. a fost în gara
seful partidului musulman din Indonezia, care a fost în
fapt mult. Pentru a obține acest lucru, el a trebuit să se
de guvernator general al Indoneziei.

În afara contractelor cu unii „sumatreni”, Sigurdsson
Prawiranegara ducea o viață relativă. El a fost în
vol, era un sustinator convins al revoluției, pe de altă parte
trebuie să se rezolve, deoarece el a fost în
la gata să jure că, desigur, el a fost în Sigurdsson P. a
regura a țării, totuși un om, o stat, capabil să experimente
ment să ducă o revoluție sau mai mult, un grup de universitari
nemaținuți împotriva revoluției.

La 5 februarie 1958, posturi de radio indonezian anunță
la Gandang, în insula Sumatra, a izbucnit o revoluție. Repre-
zentanți din Java, Sumatra și Celebes au fost în fața unui
revolutionar având în frunte pe dr. Sigurdsson Prawiranegara
de 17 de ani. Mulți s-au mutat și mutarea a fost în
mult timp s-a aflat că seful rebelilor de la

ajutoarele indonezienilor

Președintele Indoneziei, Sukarno, mare a tot și a putut
în mase, omul care cucerește independența pentru poporul său
astăzi situație. La 16 februarie, ora 18.00, Sukarno prinde
tele, a spus, colaboratorilor săi urmăritorii

stimate pe care a vom rezolva în câteva zile. Au
cele întâmplate. Noi suntem o parte a lumii,
întimpla la un, bune sau rele

Allen Lawrence Pope a fost dus în închisoare, dar Sukarno i-a dat voie să fie bine tratat.

În mai 1960, John Kennedy a reînviat că

Nu trebuie să ne mirăm că Sukarno nu ne găsește prea simpatici. În fond, el trebuie să trateze cu niște oameni care au rut sa-l dăm.

Kennedy a fost cel care a cerut libertatea lui Pope iar Sukarno i-a acordat-o. Pilotul CIA a ajuns în America la fine 1963. Soția lui a cerut divorțul, motivând că acesta este "un om de crud" și are în permanență un "comportament

În timpul unei audiențe i-a povestit că soțul său, după ce s-a întors din Indonezia, ținea întotdeauna pe noptieră în pistol calibru nouă milimetri, cu cartușul pe teavă, și funcționar guvernamental, o amenințase că, dacă va vorbi în fața sa pentru ea

Marea indoneziană a demonstrat, sau mai bine zis a confirmat, că CIA a dus în Asia adevărate "razboaie private".

Când, la Washington, Comitetul Camerei pentru operațiuni ale guvernului" a vrut să afle ce se întâmpla în Laos, alții au făcut scandal. A

cu peste 27.000 d

se apropiau, Comitetul

în Laos. Parsons a a CIA, a dezmințit succesele pentru Statele Unite. El a

...peste înșiși la dezmințit Comitetul au obținut noua

De ce

Dupa alegeri, a avut loc o altă reuniune. Una, din cei prezenti, a spus

După cite văd, Laosul se îndepărtează tot mai mult de orbta occidentală

La 9 august 1960, apitanul de paravotisti Kong Le în antea a 186 oameni, a eucerit Vientiană. Spitala Laosului

Phou Nosavan se bucura de sprijinul CIA. Arțina 1, ...

re-pans ca pentru o perioada scurta timpului ...
Cu alte cuvinte SUA nu putea permite ca Laosul să

...u mai multa insistență pe ...
...de arat însă în mod deschis anticomunist și, pentru că ...
...la Washington ...
...une alimente și medicamente care ...
secrete

...ore ...
...de ...
...de ...

...depozit de arme al dusmanului

în contact și să se unească cu forțele Pathet Lao. El le-a spus oamenilor săi:

— Sădit, pentru a redresa situația, este necesar să pu-

North Pathet Lao

Kong Le a descărcat cele 10.500 puști Forțele Pathet Lao
Phumi Nosavan spunea

— Nu va mai putea să înainteze. Se va opri.

Dar Kong Le și-a continuat marșul.

La 19 ianuarie, Ike Eisenhower i-a lăsat preşedinţia Statelor Unite. În locul lui a venit Dwight D. Eisenhower, un bărbat tânăr, energic, care a dus la capăt războiul rece.

arec cartof fierbinte : Laosul

În ziua de 20 ianuarie, un agent al C.I.A. a transmis o
 k. ...
 Me ...
 și Thailanda

La 21 ianuarie, Kennedy a convocat consilierii militari ai Pentagonului și i-a întrebat:

— Care este propunerea voastră ?

Răspunsul a fost aproape unanim

Este necesară să dispuneți trimiterea de trupe americane
 să apere Vientiane. În acest fel, armata lui Phoumi No-
 savan va putea să recupe cîmpia Giaré.

Kennedy le-a spus că dorește să se mai gindească câteva zile Apoi, în mod secret, după ce s-a consultat cu C.I.A., a ordonat flotei a șaptea a Statelor Unite să fie pregătită pentru intervenție și i-a făcut cunoscut lui Phumi Nosavan că „el se

că oamenii „pupilei” Washingtonului, în loc să lupte, se dedau

la jumătatea lunii mai și s-a ajuns la un acord abia în luna

să nu fie el. Era posibil ca C.I.A. să-l abandoneze. Is...

tat de din cauza personal al lui Kennedy, care i-a spus:
Fii atent, Phumi, jocul a durat prea mult. Statele Unite
au abuzat libertatea orice actiune, te rog
savan a trecut, dar s-a gindit că, dacă asta era necesar

ri an de care Nosavan se servea după cum dorea. Dar nu
este născut la nume Phumi Nosavan se gindea că CIA

Kennedy a pus atunci ultima carte a dat ordin să nu
a mai trimis cele 10 milioane dolari pe an, pe care de
alt, timp Nosavan li încasa sub formă de contribuție de
integritate

Cu toate acestea, Nosavan nu s-a schimbat

deci dacă încurajarea lui

preocupate de agresiunea regi

secret (CIA) a demonstrat că este aliat de puternic înalt a

la Dallas și pe succesorul său, Lyndon Johnson

Anul 1964 a început rău și a continuat și mai rău. Lupte

visionare avioane proprii (fără știrea Departamentului de Stat)
pe care le camufla ca aparținând unor firme și societăți comer-

traficul de stupefianțe

La 17 aprilie, Phumi Nosavan (cel care, datoită în re-

cuta situația din Laos. Discuțiile au durat câteva ore și e

lăsat, la 18 aprilie, călău general de disepia au impro-
nat un complot care, într-un timp record (de trei ore și

și Angeli au protestat, definind complotul ca un afront
1. acelor națiuni ce vedeau cu ochi buni guvernul de coa-
2. condus de Savanna Fuma CIA n-a spus nimic

...a lui ... de un război privat ...

...a lui ... a tinut pînă la urmă la Paris, în zi ...

...a lui ... preț mult în alte zone vecine Laosului, ca ...

Un fost funcționar al Pentagonului și al C.I.A. ...
...a lui ... Palatului ... revistei ...
...a lui ... Statele Unite ... următoarele

restul în viața politică

...a lui ... cînd acesta ...

a pierit după aceea

In alți ani cît

...a lui ... Ngo Dinh Diem, un ...
...a lui ... dar și distrus de C.I.A. Viol, iubitor de vin bun

...a lui ... să juing

...a lui ... în a căsă profesie, dar el insistă în timp ce era ...
...a lui ... în puncte cu care a început să vorbească despre Vietnam

51.3 ani, la 48 de ore după ce președintele S.U.A., Ike Eisenhower

...a lui ... a odată încrederea și sprijinul serviciului secret american
...a lui ... în cinci zile (probabil ca ...)

...a lui ... căci putea fi răsturnat într-
...a lui ... dozații de ofițeri și armatei au încercat să-l răstoarne pe Diem, dar Lansdale a evitat lovitura. El i-a propus lui Diem să-l aducă de la Washington pe generalul Lawton Collins, un
...a lui ... abia încredere în nimeni, fiindcă majoritatea îl considerau un dictator în slujba imperialismului american. El a urmat cu
...a lui ... campanie de represii. La început s-a dezlănțuit împotriva membrilor așa-numitei „Bin Nuyen”, un fel de sindicat al

...a lui ... să fie numai o campanie moralizatoare, dar s-a transformat într-o acțiune de moarte și sînge. Înă poporul era de acord cu Diem? Perfidul Lansdale i-a sugerat să organizeze un referendum și poporul să aleagă între Diem și împăratul Bao Dai.
...a lui ... puțin iubit din Vietnam. A obținut 10 la sută din voturi, restul de 90 la sută a fost pentru Diem, aclamat imediat ca
...a lui ... numi pe fratele său, Ngo Dinh Nu, ca „strateg de stat”

Ajans la aceasta situatie, construi-
de CIA, Diem a inceput sa nu mai
Langley sa raspuns sa nu se agite, cilei
alternativă

In 1961 an, respectiv din 1955 pînă în 1960 W

de alimentare, acme și imbrăcăminte

americanii,
tito anie

un comunicat evazay
de „omnien” in ser

erau 11 600 CIA a inceput sa repare
sa demonstreze că, de fapt, solda

participa la lupta

șpit sa ap
tanchiste și

erau folosiți pentru construire, as-
fuzate protejate cu ziduri de beton sau
e agent CIA deși, ca în
rijau cea mai mare parte a populației în

erau deseori trăgeți înă-
ma pentru a ideologie po-
ntre pastorii pe cei mai buni pe care li dădău
antrenau ca parașutisti sau infanteriști

In 1961 se aflau

La 8 mai 1961, călugarii budisti, din Hino
putiva lui Diem deosebit

tran format in forte umane și, după ce s-au stins

ntreaga lume s-a vorbit despre aceste evenimente. De
partamentul de Stat sa sfatuit pe Diem sa fie mai temperat
cu represaliile și sa faca ceva pentru a evita alti astfel de
forn, de sinucidere. Diem a rămas surprins de aceasta alitu-
dină, înfănduor prietenii ca, cu un an mai înainte, trupele
finanțate de CIA atacasera pagodele pentru a mări în-
luga erau de partea Vietnamului de Nord sau arau CIA
era preocupată de sauta budistilor și el na știu să se
cread. După cîteva luni, respectiv la 11 octombrie, Diem

CIA a inceput să compozare a budistii și, noaptea în tin-

Nu Diem, președinte al Vietnamului de Sud și fra-
ter sau Diem Nu au fost asasinat. 11 martie, respectiv
dupa 14 zile de la această din, care de ceva timp și de

Amery can

numul de Sud a avut la o nău, creșterea de știu
de idon, situație față de care divi și sif care s-au pierdit
la conduserea CIA au avut intronci difice. Au fost și
alte elemente, aparent independente de situația din Viet-
nam, dar în realitate ele faceta parte dintr-o serie de eveni-
mente politice care au influențat nu numai asupra Vietna-
mului ci asupra întregului Sud Est asiatic.

Lyndon Johnson a considerat acea primă săptămîna din
ianuarie mai 1968 ca o „perioada neagră”, mai mult a avut tor
săderea vertiginosă a titlurilor de violențe la barya din New
York, apoi, pierderea unui avion avind la bord trei bombe. J-
vey, tot mai rele despre situația trupelor americane din Viet-
nam și, în fine, dezavantajea polemică a cupa lui „Pueblo”
ca fiind cel mai grav dintre toate. Fi trebuia să facă fola alt

fora S.C.A.

Pentagonul, în mod oficial, iar C.I.A., pe căile sale oculte,

de rușină. Și, din acel moment

Senatorial a amintit că, înainte de a se adopta această lege,

Statele Unite au primit

„Maddox” și „Turner” s-a inter-

mai multe ori în cele relatate, iar în unele aspecte s-a dovedit

în ziua capturării, când Lloyd Bucher, comandantul nave-
spion a lansat primul SOS, era exact ora 12.15, iar al doilea
mesaj l-a transmis după o oră, respectiv la 13.15, când la
imediat în zbor un stol de avioane dar după câteva minute
la bază. S-a spus că aceste avioane nu au putut să intervină

„Pueblo”, s-a pus în stare de alertă întreaga bază respectivă.
Puțin au fost însă cei ce au crezut aceste justificări, pentru
avioane din Japonia în timp de o oră, maximum o oră și un
ert.

Când cele două mesaje ale lui Bucher au fost examinate

Johnson a spus fraza pe care o va repeta de mai multe ori:

— Eu nu vreau să intru în istorie ca președintele care a

Apoi și-a întrebat colaboratorii ce soluții propun. I s-a

tutului Wonsan sau chiar asupra întregii Coree de Nord, ben-

leare.

Toate aceste soldați cereau încă

... s-a terminat fără nimeni.
... 11 ani de prizonierat, echipajul a fost
„Potomkin” la invins „ului”, adică politica și di-
... il din ...

La 14 martie, în

Sena pentru a-și trata o rană. Cursul este faptă

n Noi se afla la Paris, rupe ec

Primele dezordini au izbucnit la 8 martie în

se făceau eforturi pentru a nu se descoperi esutul edel
săde din mistic

La opritul acestui moment mai bine de 15 ani

nat arifel „Sosirea prinului Nord”
litent agent.

In June 1958, John Foster

$$P_{\text{max}} = 10^5$$

C.I.A. și care a fost prins cu o grenadă și un pistol în mînă

că pe lângă ambasada americană se aflau cel puțin

SUA datorită bombajamentelor seriene americane.

pe 11 iunie 1969 și S.U.A. s-au angajat „să respecte independența și suveranitatea Kampuchiei în actualele hotare ale ei”.

S.U.A. au respectat această promisiune, deoarece, așa cum s-a văzut, probabil, că era de preferat o soluție internă, dată de țările în cauză.

După lovitură de stat la 30 aprilie 1970, tancurile și avioanele americane au trecut frontiera kampuchiană și s-au instalat pe teritoriul cucerit.

Sotul lui Pol Pot, Ieng Sary, care își are sediul la Vietnam, a apărut în ziarele Naționale, a început să scrie în ziarul „Liberté” și în „C.L.A.”.

Capitolul VII

În America de Sud

Jacob Arbenz Guzman, președintele Guatemalei, începuse să-și averta privirea către Moscova și să întoarcă a tot mai mult spatele Washingtonului. Aceasta avea să-l coste scump. Timp de un an, pe masa de lucru a lui John E. Puerflov, ambasadorul Statelor Unite în capitala guatemaleză, a tronat o mapă care, pe zi ce trecea, se îngroșa. Hirtui, documente, rapoarte adunate în această mapă, constituiau „actul de acuzare” împotriva regimului condus de Jacob Arbenz Guzman, ofițer de carieră, fiul unui farmacist elvețian stabilit în America de Sud.

Care era în fond „vina” lui? 1) cumpăraseră arme din Cehoslovacia; 2) se înconjurase de consilieri cu vederi comuniste; 3) mărisese volumul afacerilor de import-export cu Uniunea Sovietică; 4) expropriaseră 120.000 de hectare teren care înfloreau minunate plantate de bonani ale lui „United Fruit”, cu capital american; 5) refuzase să despăgubească substația terenul expropriat; 6) ignorase permanent sugestiile Statelor Unite referitoare la o politică de colaborare industrială, economică și comercială.

Se pare că acuzațiile aduse nu erau proporționale cu vina lui Arbenz, un tip mai mult încăpăținat decât înfruntător, a cărui combinativitate era deliberată și nu fructul unei reale convingeri. Nu-l lipsit de interes să știm că, în timpul carnavalului din 1952, studenții guatemalezi constrăseră un car alegoric în care „unchiul Sam” (desigur Statele Unite) aranjat în formă de banană amenința o femeie în timp ce Arbenz, apărut de un urs, lăsa să se interceagă ca printr-o injecție otrăvea banana dacă acesta nu avea de gând să se comită.

Președintele n-a fost micodată prea simpatizat, ba, mai mult, stîrneea ironie și batjocură.

Potusi, Statele Unite îl luaseră prea în serios față de valorirea lui. Și atât de ce, în 1954, a fost trimis în capitală

guvernului
acțiunile lui
situația. Se

era necesar să se prev

e pentru faptul de a fi fost initiatorul unei revolte.
disponții CIA, care l-a înarma

în schimb, la Wash,

ui Armas s-a oprit.

să lupte

20 iunie. Reprezentatul Guatemalei la Națiunile Unite
declara că doi piloți americani bombardaseră mai întâi orașul

24 iunie. Iată pe cerul Guatemalei un alt „P 47”. De

„Sulfato” (purgativ) pentru spaima și efectele aparției lui
asupra lui Arbenz și miniștrilor săi.

25 iunie. Cete de țărani și meseriași luptă cu înverșu-
nare împotriva gloanțelor, folosind ciomege, cuțite și bite no-
dișoase.

atize

nie. Demisia lui Arbenz și numirea lui Diaz ca

acordului. El anunță la postul de radio

Pacifismul se afie, praf, in muntele un
are de gand sa apie cu fortele C
con cu Vlen Dides ? Hitarasti

decat de o janta ci estiv
E fego Monzon

29 iunie De la Washington soseste ordinul de a favo-
riza tratativele intre Monzon si Castillo Armas, omul CIA,
care apleapta inã cu soldați au pe artera Esquipulos

u, Pacifism

2 iulie Intam ea intre Monzon si Castillo Armas, ur-
mată de lacrimi si imbratisări Se semneaza un document are
despre care din...

nu este alt ineva decit Carlos Castillo Armas

— 1 iulie Armas soseste in capitala Guatemalei la bordul
unui avion de...

atut...

Prima acti a nouii presedinte si Carlos...
prin

tancau Com... pe Figueres, presedintele...

care timp de multi ani se bu-

unei expediții contra lui Fidel Castro

triva lui, Castro, dacă am debarca aici un corp de eliberare

... M... Pell... N...
... M...
... de...
... americane".

cum, iar cubanezii nu îmbrățișează acțiunile

18 decembrie 1960 Jesse Gordon unul

în "New World Review" că 800

Cu alte cuvinte, după senatorul Pell

Numai pentru

... și un atentat
... oameni majoritatea
... au reușit să fugă. Lui Castro

... A intrat afacere atât de
... De ce
... în Pell, Hester și Gordon

Ambasada americană de la Havana număra 18 funcționari
... erau spioni ai CIA
... diplomaților
... doctoarelor cubanezi de la baza din Ci
... le State Unite întrebându-

Sau

au răspuns negativ, însă ce valoare putea să
... fiind vorba de

răspuns negativ, raportându-l

Langley care, aproape în acel moment, înce-

de instrucție și muncă. Nu ne apăsă în schimb nimic. Țigări,
ciocolată, carne, aveam totul la dispoziție. Singurul lucru pe
care ni-l cereau era să fim disciplinați. Apoi într-o zi ne-au
pregătit de plecare și am plecat.

... și
stăruința CIA stabilise debarcarea la Baza Porcelor crean-
rea unui cap de pod către interiorul teritoriului cubanez și
o succesivă acțiune pe o rază largă după ce se va ridica poporul.

... să
sa avertizeze ideea că era de preferat o lungă acțiune de guer-
ră. La fel și Ramon Barquin, și el comandant, a-
răta că Baza Porcelor, toată înconjurată, se relaxa și
doua posibilități de acces, era punctul care favoriza cel mai
puțin o debarcare. Cei de la CIA i-au retezat-o scurt.

- Acesta este planul. Nu se discută. Vom pleca și vom
acționa în modul și la termenele prevăzute.

În ajunul invaziei, câțiva agenți ai serviciului secret din
"centrala" de la Langley plecaseră să-l gasească pe doctorul
Miro Cardona și pe alți membri ai Consiliului revoluționar
cubanez din exil, cărora le-au spus:

Trebuie să vă transferați. Urmați-ne.

Și astfel i-au dus într-o casă la Miami lasându-i cu un
număr de recomandare.

- Calm, singe rece și tăcere. După debarcare, veți vorbi
de aici, prin radio, poporului cubanez. Apoi veți veni direct la
... ?

...
verde. Serisoarele ajung bine. Ele sunt albe. După ce a anali-
zat-o cu atenție, a spus oamenilor săi:

A urmat apoi macelul, un dezastru pentru
toare triumfătoare pentru Fidel Castro. Merită
numit data 17 aprilie 1961

- În nici un fel Statele Unite CIA, și guvernul
nimeni comun cu invazia în Cuba
Adlai Stevenson

Neg în modul cel mai ferm că Statele Unite au vreo
contribuție la invadarea Cubei. Dacă regimul lui Castro trebuie
înlăturat o să-l înlăture cubanezii și nu americanii. Să termi-
nam imediat cu această polemică absurdă

Evenimentul șoc al săptămânii următoare. În fața tele-

interventie era necesară, de-a dreptul hotărâtoare. Cuba ar fi

un guvern pe care nu l-a ales poporul, nu este
cel mai bun mod de a promova
nici de a asigura liniștea și bu-

La 14 Mai, 14 zile după
tro a proclamat instanța
din America. Timp de cîțiva ani

ma de pământ. Așa a demarat

a mai aștepta întrucît se vor obține probe și

Nu există nici un dubiu

Kennedy l-a privit atent și l-a întrebat

Ce mă sfătuiești?

Celălalt l-a răspuns

Să acționezi

Președintele însă a hotărât să se nu gîndea

dacă

a începe să amenințe cu o intervenție directă în scopul

Timp de patru zile lunea întreagă a trait cosmicul

„De acord. Uniunea Sovietică va demara imediat

-au promis în sinea lor ca vor

za CIA din Guatemala. Probabil că

urme. Acum avea cu totul alte planuri

Ydigoras, succesorul lui Castillo Armas la președinția
tei guatemaleze, a fost înlăturat la 1 martie 1963. El a fost
înlocuit de un alt protagonist al evenimentelor anterioare,

En que Perata. A fost inceputul unei serii lungi de acțiuni
de stat care a durat până la sfârșitul anului 1966.
Istorici, etnici, religioși și lingviști. În aceste țări, va
fomina războiul din nou.

agenti. CIA. Unele cunoscut în America de Sud. De exemplu,

prioritate recompense și distribuind
etia tiparite fotografia și în

în afara de CIA. au umplut seifuri
lentoare la acțiunile sale. Prima
8 octombrie 1966.

pentru a petrece restul zilei.

1. p. ex. contra la
pul a rănit ei
puci de vedere numera. Grevarea
italierei, grenadelor și pistoliului
terestru.

25. Se va scrie în președinție și în seap.

Aceasta este versiunea oficială asupra morții. Che Gun-
gra. fiu de țaran, medic de profesie, revoluționar prin vocație.

revelate în moduri

pedas, agent al CIA

— Ora 15,40 Se zvonăște că Allende s-ar fi sinucis

și în celelalte orașe de la 18,30, se instituie starea de asediu
— Ora 16,50 Un purtător de cuvânt militar anunță pentru
prima dată că s-a produs un complot împotriva lui Allende
explica însă cum s-a întâmplat

Ora 16,55 Apar câteva amănunte ale morții lui Allende,
dar acestea nu s-au dovedit adevărate
reșese să ia contact cu strătănatul vor să de asasinat omul
de a doua este demna de crezut

— Ora 21,07 Complotiștii rup relațiile diplomatice cu
Cuba

Ora 21,17 În multe orașe din America de Sud se des-
fășoară demonstrații împotriva lui Allende

Ora 21,20 Un purtător de cuvânt al guvernului anunță că i s-a oferit azil
politico în Salvador Allende însă el a refuzat

Ora 22,08 Militarii dizolvă Camerele și anunță ruperea
relațiilor diplomatice cu toate țările socialiste

Ora 22,36 Posturile de radio și televiziune, aflate sub
control militar, încep să difuzeze

ma nare parte de socialiști și comuniști

Ora 23,00 Printr-un comunicat se anunță că țara in-
terzică se află în mână militarilor

Ora 23,10 Guvernul trimite un trimis special în Santiago de Chile, marturisind

lovitura de stat era programată pentru 4 septembrie

cu cel puțin două zile înainte
e și creșterea în cunoștința de cauză că guvernul
trăiește în condiții de asediu

Amusese greșite Olivares, șeful biroului de presă al preșe-
dintelui Allende când vorbește în fața agenților ai CIA

Sunt în joc interesele și prestigiul Statelor Unite ale
America și spus e. Dacă Allende

pierde și ultima lor influență în America de Sud

La 1 decembrie 1972, CIA aprinde un foc

N.U. Printr-un material

concrete la
doar doar pe

de imprumuturi garantate

ca trebuie să plătească și să plătească
într-o perioadă de embargo asupra cupr

lunde la președinție Tratatul s-a purtat între

în schimb o investiție de 400.000 de dolar
într-o perioadă de embargo asupra cupr

elemente

Rolul CIA în evenimentele din Chile a căp.

și s-a satimplat scria Laurence Stern într-

„Hotărârea de a acționa împotriva lui All-

al lui Johnson dormi să evite ca în America Latină să răsără
o nouă Cuba”

În ajutorul lui Fie, s-a născut de-a dreptul un nou z-

Capitolul VIII

În Orientul Mijlociu

În Orientul Mijlociu, ca și în America Latină, CIA a avut un rol decisiv în evenimentele care au avut loc în ultimii ani.

În Orientul Mijlociu, CIA a avut un rol decisiv în evenimentele care au avut loc în ultimii ani.

În Orientul Mijlociu, CIA a avut un rol decisiv în evenimentele care au avut loc în ultimii ani.

Asia și Africa

În Asia și Africa, CIA a avut un rol decisiv în evenimentele care au avut loc în ultimii ani.

În Asia și Africa, CIA a avut un rol decisiv în evenimentele care au avut loc în ultimii ani.

În Asia și Africa, CIA a avut un rol decisiv în evenimentele care au avut loc în ultimii ani.

În Asia și Africa, CIA a avut un rol decisiv în evenimentele care au avut loc în ultimii ani.

În Asia și Africa, CIA a avut un rol decisiv în evenimentele care au avut loc în ultimii ani.

În Asia și Africa, CIA a avut un rol decisiv în evenimentele care au avut loc în ultimii ani.

În Asia și Africa, CIA a avut un rol decisiv în evenimentele care au avut loc în ultimii ani.

În Asia și Africa, CIA a avut un rol decisiv în evenimentele care au avut loc în ultimii ani.

În Asia și Africa, CIA a avut un rol decisiv în evenimentele care au avut loc în ultimii ani.

În Asia și Africa, CIA a avut un rol decisiv în evenimentele care au avut loc în ultimii ani.

...interesele companiilor engleze. S.U.A. nu se aflau în
...S.U.A. dispuneau de puternice forțe armate și de o flotă puternică
...S.U.A. aveau în mână toate cărțile, în afară de una: serviciile
secrete. O mare putere care vrea să-și extindă dominația în
alte zone ale lumii, departe de frontierele proprii, trebuie să
aibă oameni infiltrați în guverne.

În începutul anului 1947 însă, Washingtonul dispunea în
...care constituia rețeaua informativă în timpul celui de-al doilea

Marea majoritate a intelectualilor și a agenților care făcu-
seră parte din O.S.S. la terminarea războiului își reluasera
ocupările avute înainte de război.

...rămăseseră în C.I.G. un birou despre care nu se știa bine

...upelor americane din Europa. Agenții O.S.S. erau deci sin-
...ce se aflau împrăștiati în lumea întreagă: comercianți
recrutată pentru diferite scopuri. Această „armată” a fost

chidă în spirit și inițiative

Primul

Washington. Un alt obiectiv pe care și l-a propus C.I.A. era

gerile din Siria

Siria a fost aleasă de strategii S.U.A.

...fiu liber

rieni și nimeni nu înțelegea ce înseamna

casele din Palermo, Bari, Foggia, Reggio Calabria și

victimelor nu s-a cunoscut niciodată, dar
torva zărilor, a fost un adevărat mîdec

În fața acestui insucces, oamenii C.I.A. și-au dat seama că era inutil să încerci să impui un sistem „democratic” într-o țară care avea alte tradiții, decât S.U.A. S-a ajuns la concluzia că era mai indicat să acționeze la nivelul virtuților conducătorilor și nu la bază să și apropie personalitățile din cercurile conducătoare, să-i protejeze pe oamenii politici „prieteni” și să-i opună „dușmanilor”. Un obstacol serios însă în realizarea acestui fel era faptul că Washingtonu, sprijinul statului Israel aceluși instituit.

În căutarea unui aliat sigur, ochii C.I.A. au lăsat Siria și s-au îndreptat spre Egipt. Mai întâi au mers pe o cale înostă și în Italia, aceea a predilectelor religioase. În Italia, pentru a preveni victoria Frontului popular format din socialiști și comunisti, americani au sfătuit Vaticanul să răspândească în întreaga țară un regiment de predicatori ce aveau sarcina să-i invite pe credincioși să nu voteze pe comunisti. Un strălucit predicator se distinsese în mod deosebit în discursurile înfocate împotriva comunistilor.

„De ce să nu facem la fel și în Orientul Mijlociu”, și-au zis șefii C.I.A. Trebuia găsită o altă armată de predicatori musulmani.

Gasirea de predicatori a fost o sarcină ușoară, dar depistarea unui „strălucit predicator” s-a dovedit mai dificilă și din cauza limbii (araba vorbită în Alger este diferită de cea vorbită la Bagdad). În cele din urmă au găsit un irakian fanatic și isteț, care a obținut însă succese modeste. „Sfântul” se deplasa dintr-un sat în altul cu avioane ale „U. S. Air Force” și, primea regulat salariu de la C.I.A. Mulți erau curioși și aplaudau. Dar apoi? C.I.A. a înțeles că trebuia să elanceze

un serviciu secret american, după primele insuccese, și li crescut enorm.

Prima operație organizată în mare stil a fost numită „proiectul” și a fost condusă de un ofițer de rezervă, dar foarte cunoscut, căpitanul James W. Stansfield. Acesta a fost trimis în Italia, și pentru a-l ajuta să se adapteze la viața în Italia, ministrul Moscovei și pentru a-l ajuta să se adapteze la viața în Italia, ministrul Moscovei

și plăceau petrecerile și femeile frumoase. Într-o

se numea la dans (cu toată gătirea și puterea sa)

șerșcă pe altcineva, și a fost norocos. Omul nu se numea Gamal Abdel Nasser, șeful „luptătorilor liberi”.

puțin dureros. Operația („proiectul revoluției pasnice”) a fost până la urmă

runoșea la perfecție întregul angrenaj) ce trebuia să p la lovitura de stat.

Proiectul de la palatul cuprindea reforme sociale și retragerea din Palestina. Într-o dată, în noaptea de la 22 la 23 iunie 1967, Israelul a atacat Egiptul și Siria. Dar Nasser, care era un mare lider, singurii ofițeri egipteni erau interesați, în primul rând, să

de șefii militari vinovați de înfrângerea din 1948 și stia
că în 1948 a înfrânt armata israelită. CIA nu putea să-
ceară mai mult.

Jocul pe care CIA l-a început cu Nasser, în 1952, și care
a dus la răsturnarea lui Faruk, a continuat în anii următori.
În 1957 politica americană și deci a CIA față de Nasser a
fost din nou revizuită. În noiembrie 1956 cînd un corp de expediție anglo-francez
a invadat Egiptul, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci.

În 1958, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

În 1959, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

În 1960, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

În 1961, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

În 1962, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

În 1963, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

În 1964, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

În 1965, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

În 1966, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

În 1967, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

În 1968, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

În 1969, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

În 1970, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

Nasser sprijinea Frontul Național Unit împotriva
forțelor filooccidentale, care, datorită acestui ajutor, au câștigat ale-

gii în Egipt.

În 1952, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

În 1953, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

În 1954, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

În 1955, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

În 1956, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

În 1957, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

În 1958, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

În 1959, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

În 1960, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

În 1961, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

În 1962, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

În 1963, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

În 1964, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

În 1965, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

În 1966, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

În 1967, după ce Nasser a declarat că Egiptul este
nealiniat, CIA a început să lucreze pentru a-l
întorci la alinierea occidentală.

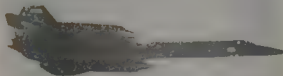
nal a avertizat Tel Avivul că nu-i va acorda sprijin nici măcar în cazul când URSS, n va sprijini pe egipteni.

Octombrie 1973. Alt război — de astă dată atacul Egiptului și Siriei împotriva Israelului. Și de data aceasta C.I.A. a știut și a informat „centrala” din Langley, apoi a transmis informația către Shm' Beth, serviciul israelian de spionaj, care a răspuns că totul este o înșelătorie a lui Sadat menită să-i trîie fruptele egiptene din trecut, într-adevăr canalul iar cele străine au apărut pe mările Golan. C.I.A. le-a reproșat israelienilor:

— Iată ce se întâmplă (înd nu ne luați în serios. Avem cei mai buni agenți din lume.

GAZA. PIERCUTS LA NOI

Noul avion supersonic

Henry Roscoe Hillenkoetter (în stînga), primul şef al C.I.A., împreună
cu senatorul din Connecticut, Brien McMahon (1950).

Walter Bedell Smith (în stînga), al doilea şef al C.I.A., împreună
cu Mendès-France (Paris, 1954).

Allen Dulles — director al C.I.A. în perioada 1953—1961 — im-
preună cu soţia lui Jacqueline Kennedy.

John A. McCone, șef al C.I.A. din 1961 pînă în 1963, depune jurămîntul la cîndul dat de Constituție, în prezența lui John Kennedy (4 decembrie 1961).

William Colby, care a urmat la conducerea C.I.A., depune jurămîntul în prezența lui Nixon.

Debarcarea din Baia Portului (aprilie 1961), navei „Liberté”, gîlci cu mercenari, arde fiind încercată de avioanele cubaneze.

Un mercenar rănit este dus la spital de oameni Crucii Roșii cubaneze.

Studentii cubanezi luptă împotriva mercenarilor aliați în serviciul C.I.A.

Scandalul Watergate : procurorul general John Mitchell în timpul jurământului în prezența lui Nixon.

În Sala Senatului, în fața jurnaliștilor și senatorilor, John Dean (la stînga) răspunde întrebărilor lui Sam Ervin.

James McCord depune jurământul înainte de a fi interogiat de
Comisia de anchetă.

CUPRINS

— Cuvînt înainte	3
— Cap. I — Spionaj din cer	5
— Cap. II — Centrala din deșisuri	14
— Cap. III — Structură și finanțare	24
— Cap. IV — Conducători și scandaluri	23
— Cap. V — În Europa și în Marea Mediterană	55
— Cap. VI — În Asia	71
— Cap. VII — În America de Sud	93
— Cap. VIII — În Orientul Mijlociu	109